

เริ่มตามรัก

หยาดน้ำค้างเกาะพรราวตามพื้นหญ้า สองข้างทางเต็มไปด้วยพุ่มไม้รก ที่อยู่อาศัยอันแสนสบายของเจ้างูเห่าแสงจันทร์ ้วยกำลังโตที่กำลังหลับพริ้ม หัวน้อยๆ ชุกชပ်กับพื้นดินอุ่นชื้น เหลือบตากลมโตสีแดงขึ้นเมื่อถึงเวลาตื่นจากนิทราแสนหวาน

ลื่นเล็กสองแฉกสีแดงสดแลบไพล่ออกมา กลิ้งอวบบางอย่าง ถูกส่งผ่านต่อมรับรู้ สัญชาตญาณนักล่าเริ่มทำงาน เจ้าตัวเท่ากึ่งไม้ ขนาดกลางเริ่มขยับเล็กน้อย ดวงตาแดงสวดยสอดส่องผ่านพุ่มไม้ออกไปยังถนนทางเท้า หัวเล็ก ๆ แหวกไพล่ออกไปด้านนอกอย่างลึบตัวไล่ตามองตามร่างสูงโปร่งที่เดินผ่านไปพร้อมกลุ่มเพื่อนไปจนสุดสายตา

หัวใจดวงเล็กเต้นรัว

เลื้อยพาร่างเหยียดยาวออกมาจากพุ่มไม้รก

ลำตัวสีเหลืองนวลสะท้อนแสงไฟข้างทางดูสวยงาม ผงกหัวขึ้นมองกลุ่มคนที่ห่างออกไปเรื่อย ๆ แลซ้ายขวาเพื่อความปลอดภัย

ก่อนจะค่อย ๆ เลื้อยกายตามคนกลุ่มนั้นไป

งูเห่าแสงจันทร์แบบเขานั้นเป็นสายพันธุ์หายาก และชอบอยู่แบบโดดเดี่ยว ไม่อย่างกรายเข้าไปในถิ่นของงูตัวอื่น และแน่นอนว่างูตัวอื่น ๆ ก็ไม่ควรที่จะเข้ามาวุ่นวายในถิ่นของเขาถ้าหากยังรักชีวิตอยู่ พิษของงูเห่าแสงจันทร์แบบเขาจะอันตรายกว่างูเห่าทั่วไปเป็นเท่าตัว

เพียงแต่งูเห่าแสงจันทร์เป็นสัตว์รักสงบ

ถึงเจอมนุษย์ก็กลัวไม่ทำร้าย แต่หากถูกตัวหรือแสดงออกชัดเจนว่าจะทำร้ายก็จะตอบโต้กลับไปทันที

และเพราะเป็นสายพันธุ์หายากหรือเปล่าก็ไม่แน่ใจ ตั้งแต่เกิดมางูเห่าแสงจันทร์แบบเขาก็เลยยังไม่เคยพบเจอพ่อแม่หรือว่าพี่น้องของตัวเองเลยแม้แต่ตัวเดียว

และมันมีความลับอยู่อย่างหนึ่งสำหรับงูเห่าแสงจันทร์...ความลับที่รับรู้มาตั้งแต่เกิดออกมาจากไขใบโต ในคืนที่พระจันทร์เต็มดวง หากได้รับจุมพิตจากคนที่ชอบ จะทำให้สามารถกลายร่างเป็นมนุษย์ได้ ก็คือมีร่างเป็นมนุษย์และสามารถกลับไปเป็นงูก็ได้ แต่ถ้าอยากจะกลับไปเป็นมนุษย์อีก ก็ต้องจุมพิตกับมนุษย์คนเดิมอีกครั้ง นี่คือนิสัยที่เขาเข้าใจ

เป็นการผูกมัดว่ามนุษย์คนนั้นเป็นคู่ของเราไปจนตาย ไม่ว่าจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

ไม่ต่างอะไรจากการมัดมือชกนั่นแหละ

และตอนนี้งูเห่าแสงจันทร์แบบเขาก็มีมนุษย์ที่ถูกใจ อยากจะได้อมาเป็นคู่ครองแล้วด้วย

คิดแล้วก็อยากจะเดินทางไปมาด้วยความเร็ว

หากมีมนุษย์เดินผ่านคงตื่นตกใจน่าดู ที่มีงูเห่าตัวไม่เล็ก

ไม่ใหญ่กำลังนอนเลื้อยบิดไปมาบนพื้น ก่อนจะหยุดนิ่งไปเหมือนกำลังคิดอะไร แล้วเริ่มเดินออกมาอีกรอบ

...แค่คิดว่าจะได้ร่วมรักกับมนุษย์คนนั้น หัวใจเขาก็สูบฉีดขึ้นมาจนถึงโบน้าเล็ก ๆ ที่ส่ายไปมา ทั้ง ๆ ที่เป็นสัตว์เลือดเย็น แต่ตอนนี้กลับรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเขินร้อนไปทั้งตัว ส่องสายตากลม ๆ เข้าไปในเขตรั้วไม้สวยล้อมรอบบ้านหลังใหญ่

ลำตัวสีเหลืองนวลขยับเลื้อยลอดได้รั้วไม้เข้าไปด้านในไปจนถึงประตูบานเลื่อน จดจ้องว่าควรจะทำอะไรต่อไปเพื่อให้ตัวเองได้เข้าไปด้านในบ้าน ควรจะเคาะประตูด้วยหางเล็ก ๆ ของตัวเอง ส่งยิ้มให้แก่มนุษย์ที่ออกมาเปิดให้แล้วแลบลิ้นทักทายไปดีหรือเปล่า

นั่นคงเป็นความคิดที่ดี ถ้าหากมนุษย์คนนั้นไม่กลัวงู

ผงกหัวขึ้นเมื่อรับรู้ถึงความร้อนและแรงสั่นสะเทือนที่ใกล้เข้ามา งูจะไม่มีหูไว้รับเสียง แต่ไม่ใช่กับงูเห่าแสงจันทร์ที่ได้ยินเสียงทุกอย่างเหมือนมนุษย์ เสียงพุดคุยหัวเราดังใกล้เข้ามาเรื่อย เจ้างูหายากเร้นกายหลบซ่อนข้างกระถางต้นไม้ใหญ่

ผงกหัวชูคอขึ้นมองมนุษย์หลายคนที่เดินออกไปยังประตูรั้ว รวมถึงผู้ชายคนนั้น

โบน้าเล็กราวกับจะเห่อแดงขึ้นมาด้วยความขวยเขิน ลำตัวเริ่มบิดไปมาอีกครั้ง ก่อนจะเพ็งขึ้นได้ว่าตัวเองควรจะทำอะไรต่อเมื่อมองไปยังบานประตูที่เปิดอยู่

ฟ้าดินช่างเปิดโอกาสให้เขาได้ใกล้ชิดกับมนุษย์คนนั้น

งูสีเหลืองนวลเลื้อยหายเข้าไปทางประตูบานที่เปิดอ้ารวดเร็วส่งเสียงฟ่อ ๆ คล้ายจะฮัมเพลงตามจังหวะที่เคยได้ยินอย่างมีความสุข เขาเรียกว่าสวรรค์เปิดทาง แสดงว่าเราสองคนเป็นเนื้อคู่กัน ประตูถึงได้เปิดอ้าให้เขาได้เข้ามาง่ายดายแบบนี้

เลื้อยพาดขึ้นไปบนโซฟาตัวนุ่มในห้องรับแขกกว้างขวาง วาง
หัวเล็กๆ เอาไว้บนที่วางมือ จดจ้องผู้ชายร่างสูงที่กำลังพูดคุยกับ
เพื่อนตัวเองเสียงดัง ก่อนจะโบกมือลากันและเดินกลับเข้ามา

ลำตัวยาวขดเข้าหากัน จ้องมองมนุษย์ผู้เป็นเจ้าของบ้านเดิน
หายขึ้นไปด้านบน

รีวขาแกร่งสี่เหลี่ยมโผล่พ้นออกมานอกทางเกวขาสั้นเรียก
สายตาของเจ้าเงาะไว้ไม่ละ ลิ่นเล็กแลบเลี้ยวออกมา ก่อนจะเลื้อย
เชื่องช้า ตามคู่ครองในมโนความคิดของตัวเองขึ้นไปด้านบน

ปิง! แกร็ก!

สิงโตจัดการปิดประตูห้อง กดล็อกก่อนจะเดินไปล้มตัวนอน
บนที่นอนกว้าง วันนี้โอเพนเฮาส์ที่มหาวิทยาลัย ทำให้วันทั้งวัน
แทบจะไม่ได้นั่งพัก ถูกดึงไปตรงนั้นตรงนี้ โชว์ตัวให้พวกเด็กมัธยม
กร๊ดกร๊าดไปเรื่อยจนหูเขาจะพัง ถ้าไม่ติดว่าถูกผีรหัสบังคับมาว่าให้
ทำตัวดี ๆ เขาคงจับเด็กพวกนั้นหักคอไปแล้วแน่ ๆ

ดีที่ยังขอกลับก่อนเวลาได้

ไม่เงั้นเขาคงได้นอนหมดสภาพอยู่ที่มหา'ลัยแน่ ๆ

ความเหนื่อยล้าสะสมพาให้เคลิ้มหลับ ได้ยินเสียงเคาะประตु
ห้องแผ่วเบาแต่ก็ยังไม่อยากจะลุก แต่พอนึกขึ้นได้ว่าอาจจะแม่
ที่เพิ่งกลับมาถึงได้ลุกขึ้นนั่งจ้วงเจีย ลากเท้าเดินไปเปิดประตูออกดู
...ว่างเปล่า รู้สึกแค่เหมือนมีอะไรแทรกผ่านเข้ามา แต่พอก้ม
มองก็ไม่เจอ

สิงโตส่ายหัวรู้สึกของตัวเองจะมีเงิ่นกันไป สงสัยเพราะความ
ง่วงที่สะสมอยู่ ร่างสูงเดินกลับไปทั้งตัวบนเตียงอีกครั้ง หลับตา
ปล่อยสติเข้าสู่ห้วงความฝัน

เปิดโอกาสให้แขกไม่ได้รับเชิญค่อย ๆ เลื้อยพาดตัวเองขึ้นมา

บนเตียง

ดวงตาสีแดงระริกไหว แลบลิ้นสองแฉกแตะเลียลงไปบน
ปลายนิ้วเรียวสวยด้วยความหลงใหล ก่อนจะเลื้อยแนบขึ้นไปบน
ร่างกายที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อแผ่วเบา วางหัวเล็กพาดไว้บนไหล่
หนา ชูกชบลงไปอย่างออदอ่อนทำอย่างกับตัวเองเป็นแมวน้อย
น่ารัก

ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วคืองูเห่าตัวขนาดกลางที่เต็มไปด้วยพิษ
และอันตราย

แต่เขาไม่คิดจะทำร้ายคนคนนี้

ไม่คิดจะทำร้ายใคร

...ก็แค่อยากจะจับมนุษย์คนนี้ไปเลี้ยงผ้า แล้วปลุกปล้ำให้
กลายเป็นของเขาก็เท่านั้นเอง

ตามรักครั้งที่ 1

ร่างสูงโปร่งเดินงูลงมาจากชั้นสอง ยกมือขึ้นบีบνωด ช่วงไหล่ที่ปวดหนึบ ตอนนอนรู้สึกเหมือนมีอะไรทับอยู่ตลอดเวลา พอลืมตาถึงได้รู้ว่าตัวเองถูกหมอนข้างทับอยู่ แต่ก็ไม่ใช่ใจว่าแค่หมอนข้างทำไมเขาถึงรู้สึกปวดไหล่ขนาดนี้ หรือจะนอนผิดท่าไป

“ตื่นแล้วเหรอลูก แม่ไปเคาะเรียกมากินข้าว แต่สิงหลับอยู่ ก็เลยปล่อยให้นอนไปก่อน” ทั้งเคาะทั้งเรียก แต่ลูกชายก็ยังไม่ออกมาเปิดให้ เธอถึงได้ใช้กุญแจเปิดเข้าไป นอนหมดสภาพจนน่าสงสาร เธอเลยไม่อยากจะปลุก เดียวค่อยเตรียมอาหารไว้ให้ทีหลัง

“แม่ทำอะไรกิน” สิงโดยยกมือขึ้นขี้เส้นผมที่พันกันยุ่งเหยิง สภาพหลังตื่นนอน บอกเลยว่าถ้าใครมาเห็นคงจะไม่เชื่อแน่ๆ ว่าผู้ชายคนนี้เป็นคนฉะฉานคนหล่อ ฟุ้งด้วยตำแหน่งพี่วักแสนดุที่เหล่าสาว ๆ ในมหา'ลัยจับจ้องกันตาเป็นมัน ซึ่งถามว่าเขาสนใจไหม

ก็ไม่...

พวกผู้หญิงน่ารำคาญ ถ้าไม่แต่งหน้าทำผมก็คอยแต่จะ
ส่งเสียงทำร้ายแก้วหูเขาอยู่ตลอดเวลา

นอกจากแม่เขากับแมงมุม เพื่อนสาวคนสนิท สิงโตเองก็
ไม่รู้สิกละเลยว่าจะมีผู้หญิงคนไหนที่ไม่น่ารำคาญ ไม่ใช่แค่ผู้หญิง กับ
ผู้ชายบางคนก็เหมือนกัน ยอมรับว่าเขามันพวกไบเซ็กชวล ผู้หญิง
ก็ได้ ผู้ชายไม่เกี่ยง ขอแค่อย่าทำตัวน่ารำคาญ มารบกวนเวลาส่วนตัว
ของเขาก็พอ

เพราะถ้าถูกใจ...เขาจะเป็นฝ่ายเข้าไปหาเอง

สิงโตนั่งลงบนเก้าอี้ โต๊ะอาหารมีกับข้าวสองอย่างวางอยู่
พร้อมข้าวร้อน ๆ อีกหนึ่งจาน

“ต้มยำเห็ดกับไข่เจียว พอกินได้ไหมลูก”

“ได้ครับ แม่ไปนอนเลย เดี่ยวสิงกินเสร็จสิงล้างเอง” หิวจน
ท้องส่งเสียงประท้วง พอกันแต่เก้าอี้ ข้าวในจานก็เริ่มพร่องหายใน
เวลาเพียงไม่นาน และตามด้วยจานที่สอง ให้เขาได้กินเถอะ วันนี้
ถูกพวกสาว ๆ ในคณะใช้ทั้งแรงงานทั้งหน้าตาจนหิวโซ ข้าวก็ไม่มีให้
กิน เพราะช่วงพักมัวแต่ไปเล่นบาสอยู่กับพวกเพื่อน ๆ กลับมาที่ซุ้ม
อีกทีข้าวหมด

เอาเจกน่อง ๆ ที่เข้ามาดูซุ้มไปหมดแล้ว เพราะคิดว่าพวกเขา
ไปหาข้าวกินกัน

จริง ๆ ก็ไปนั่นแหละ แต่เข้าใจใหม่ว่าคนเยอะ พอไปถึงก็ไม่มี
ที่ว่างเหลือให้นั่ง ร้านข้าวทุกร้านเปียดเสียดไปด้วยคนเกือบพัน
ไม่ได้เวยร์ คนเยอะจริง ๆ เยอะจนจะไปนั่งแย่งอากาศกันหายใจ
แล้วคนที่เกลียดความน่ารำคาญแบบสิงโตก็เลยตัดปัญหาด้วยการ
กลับไปหาข้าวกินที่ซุ้ม

แล้วเป็นไงล่ะ สุดท้ายก็ไม่ได้กินอะไรเลย

โคตรจะหิว

หิวจนจะจับควายยัดใส่ปากได้ทั้งตัว

ข้าวที่แม่เหลือเอาไว้ในหม้อเกือบครึ่งหม้อถูกเขาซัดจนเรียบ
รวมทั้งอาหารที่วางอยู่บนโต๊ะด้วย กินเสร็จก็เก็บล้าง ล้างจานแล้ว
เดินขึ้นห้อง

‘หอมมม คิก ๆ ๆ’

มือที่เอื้อมแตะลูกบิดชะงักค้าง สิ่งโตขมวดคิ้วดูเอี้ยวตัวเอาหู
แนบฟังเสียงที่ดังแว่วออกมาจากในห้อง ตอนลงไปก็ไม่ได้เปิดทีวี
ทิ้งไว้ไม่ใช่หรอ แล้วเสียงที่มันดังลอดออกมาจากห้องเขามันมา
จากไหน

‘กลิ่นหอมของมนุด จั๊อออ’

บานประตูถูกผลักเปิดเฉียงช้า เขาจนสิ่งมีชีวิตบางอย่างที่
กำลังปิดไปปิดมาบนเตียงเขาไม่รู้ตัว หางเล็กๆ ทุบแปะลงบนที่นอน
แสดงอาการราวกับคนเวลารู้สึกขวยเขิน ชุกหัวเล็กดุนดันอยู่กับ
หมอนที่เขาใช้หนุน

‘เราต้องวางแผน มนุดต้องเป็นของเรา’

สิ่งโตหันหาที่มาของเสียง

มันก็ชวนให้ขนลุกโหมลละ ในห้องมีงูนอนดั้นไปดั้นมาอยู่บน
เตียง ลวนลามหมอนของเขาไม่พอยังมีเสียงประกอบการกระทำ
ออกมาอีก จะบอกว่าเป็นเสียงจากโทรทัศน์ก็ไม่ใช่ ไม่ได้เปิดแล้ว
เสียงมันจะมาได้ยังไงวะ

หรือว่าหนูแว่ว...

‘หือออ กล้ามโต ๆ หน้าท้องแน่น...เห็นแล้วอยากจะมีตูดเข้าไป
ในเสื้อ’

ไม่ใช่แล้วละ

สิงโตคิดว่าเขาไม่ได้หุแว่วไปเองแน่ๆ

บุคลิกขณะแปลกๆ ตัวนั้นมันส่งเสียงพูดออกมาจริง ๆ

เจ้างูยังคงบิดม้วนไปมา เขาไม่ใช่คนกลัวงู แต่ก็ไม่ได้ชอบหรือ
อยากรจะเลี้ยงไว้ เอื้อมมือไปคว้าไม้กวาดที่ตั้งอยู่ใกล้มือที่สุดก่อนจะ
ก้าวยาวๆ ตรงไปที่เตียง จังหวะเตรียมจะฟาดเต็มแรง

เจ้างูเริ่มรู้สึกถึงอันตรายที่เข้าใกล้

ตากลมๆ สีแดงเลื่อนมองคนที่พรวดเพื่อถึง ก่อนจะส่ายหาง
ไปมาเบาๆ

ตุบ!

ฟ้อออ!!!

เสียงขู่ฟ้อดังเมื่อเขาฟาดไม้กวาดลงไปบนตำแหน่งที่งูตัวนั้น
อยู่ ถ้าเขาไม่ได้ยินเสียงมันก็คงคิดไปแล้วว่ามันขู่สู้ แต่เปล่าเลย เจ้า
งูตัวนี้กำลังส่งเสียงบอกไม่ให้เขาตีมัน ทั้งยังทำน้ำตาารันๆ ใส่มาอีก

‘มนุดอย่าตีเรา’

ครับ มันร้องขอแบบนี้เลย

ตุบ!

ฟาดลงไปอีกรอบ

‘จ้อ มนุดอย่าตี’ หลบแล้วส่งเสียงบอก

ตุบ!

คราวนี้ฟาดแรงจนไม้กวาดเกือบจะหัก สิงโตมองงูตัวเดิมที่
ขดตัวผงกหัวขึ้นส่ายไปมาผินงน้อยๆ บีบน้ำหูน้ำตาใส่เขา

แม่ง งูผีหรือเปลวระ

“ไม่ให้ตีมันก็ออกไปจากห้องงู!” ตะคอกออกไปลั่น รู้ว่าเจ้างู
นั้นมันเข้าใจเขา จากท่าทางหดหัวลงไปซุกกับตัวแล้วเสียบไปพักใหญ่
กะพริบตาปริบๆ ใส่ ทำอย่างกับว่ามันน่ารักมากมาย

:

ขยับหัวสูงขึ้นมาอีกรอบ

‘มนต์...ได้ยินเราด้วยหรือ’

ดูบ!

แฉีฟฟ...

เสียงเล็ดลอดออกมาจากร่างของงูที่ถูกเขาฟาดลงบนเตียง
สิงโตยกไม้กวาดขึ้น มองเจ้างูตัวขนาดกลางที่ลั่นห้อยแบนไปกับ
ที่นอน เก็บลั่นตัวเองซ้ำ ๆ ผงกหัวขึ้นมองเขาด้วยดวงตาคู่สีแดงที่สั่น
ระริก

สายธารน้ำตาเอ่อล้นออกมาพร้อมเสียงร้องให้ก้องอยู่ในหู

‘ฮึกกก ฮือออ เราเจ็บนะ’

ยังจะมาดื่นใส่เขาอีก

สิงโตตั้งใจจะฟาดอีกรอบ แต่พอเห็นเจ้าสัตว์เลื้อยคลานที่
กำลังร้องไห้สัก็เกิดทำไม่ลงขึ้นมา...ร้องโวยวายเป็นเด็กเลย สิงโต
สังเกตลักษณะแปลกตาของงูตัวนี้ซ้ำ ๆ เขาไม่เคยเห็นงูหน้าตา
แบบนี้ แถมยังพูดได้อีก

หรือมันจะเหมือนในหนังที่เขาเคยดู

...เพื่อเจ้าล่ะ

แต่ก็อธิบายไม่ได้อยู่ดีว่าทำไมงูตัวนี้ถึงพูดได้

“กลับไปทีของมึง แล้วอย่าเข้าบ้านคนมั่วซั่วแบบนี้อีก” ขี้เกียจ
จะคิดหาคำตอบ เลยพูดไล่มันไป งูตัวนั้นหยุดดิ้น มีเสียงสะอื้นออก
มาเบา ๆ ยกหัวมองเขาสั่น ๆ

‘เราไปก็ได้’

เป็นงูที่ว่าง่ายดีวะ

สิงโตพยักหน้าลงเบา ๆ

“เออ โดดลงหน้าต่างไปเลย” โบกมือไล่ไปทางหน้าต่างที่เปิดอยู่ มันต้องเข้ามาทางนั้นแน่ๆ

‘แต่เราขออะไรอย่างหนึ่งได้ไหม’

มีต๋อรอง...

เจ้าของห้องหรีตาคู เจ้าภูเห่าแสงจันทร์สะดุ้ง หดหัวกลับไป
ขตรวมกับลำตัวยาวของตัวเอง

“ขออะไร” ทำไมเขาต้องยอมมันด้วยวะ

พืดดด!

‘ละ ถอดเสื้อให้เราดูหน่อยได้ไหม...’

:

กริบ...

สิงโตเพิ่งจะเคยเกิดอาการพูดอะไรไม่ออกขึ้นมาก็ตอนนี้
สายตาคู่ดูจ้องมองเจ้าภูตัวน้อยที่ส่งสายตาระยิบระยับเต็มเปี่ยม
ไปด้วยความหวังว่าเขาจะถอดเสื้อให้มันดู มองแค่นี้ยังเห็นได้ถึง
ความหื่นกระหายที่ส่งผ่านดวงตาสีแดงคู่นั้น ความกระหายที่ไม่ใช่
ความหิวอยากกลืนเขาลงท้อง แต่เป็นความกระหายในเรื่องได้ร่วมผ้า
เชือกสิ เขาจ้องตากับมันอยู่เนี่ย

สงสัยนะว่าภูก็เห็นได้ด้วยหรือวะ...หรือว่าแบบนี้มันจะเป็น
เรื่องปกติ เขาไม่ค่อยรู้เรื่องสิ่งมีชีวิตพวกนี้เท่าไร

แถมยังเป็นภูตัวผู้ จากเสียงที่มันพูดกับเขา แน่ใจว่าไม่ใช่
ตัวเมียแน่ๆ

สิงโตขมวดคิ้วเป็นปม ขยับถอยหลังเมื่อภูตัวนั้นตั้งท่าจะเลื้อย
เข้ามาหา

“มันเป็นภูอะไรเนี่ย ออกไป! หรือจะให้ภูฟาดอีกรอบ”

ง้างไม้กวาดขึ้นชู

เจ้างูหัวหดกลับไปทีเดิม นัยน์ตาสีแดงปริ่มน้ำตามองอย่าง
ตัดพ้อ

ตัดพ้อเขา...ซึ่งเป็นมนุษย์

เฮตว่าคนโหดของคณะวิศวะอยากจะทิ้งหัวตัวเองแรง ๆ คิด
ว่าตัวเองบ้าไปแล้วแน่ ๆ ได้ยินเสียงงู พุดคุยกับมันเหมือนเป็นเรื่อง
ปกติ แล้วยังมาถูกเจ้างูเห่าตัวนี้ลวนลามผ่านทางสายตาอีก พอไล่ก็
มาทำตัดพ้อใส่

มันน่าพาดให้จม...

‘เราไปแล้วก็ได้’ ทำเสียงน้อยอกน้อยใจ ค่อย ๆ เคลื่อนร่าง
เลื้อยตรงไปทางหน้าต่างที่มนุษย์บอก หัวเล็ก ๆ ชูขึ้นเลื้อยพาดไป
บนขอบหน้าต่าง หันกลับมาจะพริบตาพริบ ๆ ส่งให้เจ้าของห้อง
คนหล่ออีกรอบ

จะไล่เขาไปจริง ๆ เหรอ...

อุตส่าห์สละถิ่นตัวเองแล้วตามมนุษย์มาเลยนะ ถ้าไล่ไปแล้ว
จะไปอยู่ที่ไหน

“มองอะไรอีกะะ โดด ๆ ลงไปได้แล้ว กูจะปิดหน้าต่าง” มอง
ไม่เลิกก็เลยออกปากไล่ออกไปอีกรอบเสียงดู

เจ้างูตัวนั้นปีบน้ำตาใส่เขาสองสามหยด ก่อนจะทำท่าหันออก
ไปทางหน้าต่าง สิ่งใดกำลังจะเดินไปหยิบผ้าเช็ดตัวเตรียมอาบน้ำ
เข้านอน แต่ก็ต้องสะดุ้งเพราะเสียงแหกปากลั่นของสิ่งมีชีวิตที่อยู่
ร่วมห้องอีกตัว

‘ม๊นู้ดดดดด! ช่วยเราด้วย เราจะตกแล้ว ฮือออ มั่นสูงอะ
เอาเราขึ้นไปที’ หางสีเหลืองนวลพันเกาะอยู่ที่หน้าต่างแน่น ส่งเสียง
ไววายให้เขาช่วย ‘ฮึก ฮือออ เราจะตายแล้วมุนดู เรายังไม่ได้
ปลุกปล้ำมุนดูเลย เรายังตายไม่ได้นะ!’

สิงโตชะงัก ถอนหายใจเฮือก

ตอนแรกก็ว่าจะช่วยเพราะชี้เกียรจาคาญเสียงของมัน

แต่พอได้ยินที่มันคิดมันพูดปู้บ...สิงโตก็ตัดสินใจเดินเข้า
ห้องน้ำทันที ถ้ามันขึ้นมาเองไม่ได้ก็ห้อยอยู่ตรงนั้นไปนั่นแหละ จะ
ฟาดเอาอีกรอบให้ด้วย คิดจะมาปล้ำเขา ถ้าเป็นคนป่านนี้โดนเขา
ต่อยหน้าแตกไปแล้ว

เสียงเคลื่อนไหวในห้องเงียบไป

งูเห่าแสงจันทร์หยุดชะงัก

ได้ยินแต่เสียงประตูที่ถูกปิดและเสียงน้ำที่ไหลกระทบพื้น
มนุษย์อาบน้ำ!

หยุดส่งเสียงร้องโวยวายแทบจะทันที หัวที่ห้อยไปมานอก
หน้าต่างผกขึ้น เลื้อยเอาหัววางพาดขึ้นมานบนขอบหน้าต่าง ตากลม
สีแดงจ้องมองประตูห้องน้ำนิ่ง หัวใจดวงเล็ก ๆ เต้นตุบตบ เลือดลม
สูบฉีดเหว้อนขึ้นมาทั่วใบหน้า อยากจะเลื้อยลอดผ่านประตูเข้าไป
ดูด้านใน...

แต่ไม่ได้...เดี๋ยวมนุษย์ฟาดด้วยไม้กวาดอันนั้นอีก

แค่นิดเดียว...จ้อออ แอบดูนิดเดียว คงไม่เป็นอะไรหรอกมั้ง

เจ้างูเห่าแสงจันทร์มุดหน้าลงบนพรมที่ปูอยู่บนพื้นห้อง ขยับ
เลื้อยเชื่องช้าไปหยุดอยู่ที่หน้าประตู หัวเล็ก ๆ ตะแคงไปกับบาน
ประตู ก่อนจะมุดผ่านช่องกว้างด้านใต้เข้าไปเพียงครึ่งหัว
พืดดด!

ปากเล็ก ๆ อำค้ำ จับจ้องไปที่กล้ำเนื้อหน้าท้องเรียงตัวสวย
ตาเป็นมัน เผลอแลบลิ้นค้ำออกมาด้วยนิดหน่อย...ก็แค่นิดเดียว
มนุษย์ยังไม่เห็นเขา ขอดูต่ออีกแป๊บได้ไหม

อยากลองสัมผัสจังเลย...

ดูก้อนเนื้อที่เรียงตัวสวยพวกนั้นสิ

‘จ้อออ อยากได้ๆๆ’

“เหี้ย!!!” กางเกงที่อยู่ในมือแทบจะร่วงลงพื้นตอนได้ยินเสียง
จิ้งจอกเข้ามาในหู ไม่ใช่แค่นั้น ไข่ผู้พี่ที่เขาเพิ่งไล่ให้มันกระโดดลง
หน้าต่าไปกำลังโผล่หัวลอดเข้ามาจากด้านใต้ประตู จ้องมองเขาไม่
ละสายตาไปไหน เอาจริง ๆ มันไม่ได้มองเขาหรอก จากสายตาแล้ว...

แม่ง มองท่อนบนกูไม่ละเลย

สิงโตแทบจะสบล มีคิดว่าเอาขวดแชมพูปาใส่หัวเล็กๆ ที่ฟลุบ
หายออกไป

สาบานว่าจะตามออกไปฟาดให้แบน

กางเกงบอลสำหรับใส่นอนถูกสวมเข้ามา สิงโตดึงเอา
ผ้าเช็ดตัวขึ้นฟาดใหญ่ ดึงประตูกระชากออกไปด้านนอก มองหา
ไม้กวาดที่เขาตั้งพิงเอาไว้ก่อนจะเข้ามาอาบน้ำเมื่ออีก

...ว่างเปล่า

ไม้กวาดหายไปแล้ว

หันไปเจอเจ้าตูตตัวเดิม เพิ่มเติมคือกำลังเลื้อยพันอยู่ตรง
หน้าต่า ชะโงกหัวมองลงไปด้านนอก ก่อนจะหันกลับมาหาเขา
กะพริบตาปริบๆ

‘มนุด...เราทำไม้กวาดหลุดจากทางร่วงลงไปแล้วอะ ไม่โกรธ
เรานะ’

...ยัมหวาน

ในสายตาสิงโตที่เป็นมนุษย์มันคือการแยกแยะและ

ตอนนี้ไม่อยากฟาดกูแล้ว อยากจะหาอะไรมาฟาดหัวตัวเอง
ให้หลับไปเลย เพื่อตื่นมาแล้วไข่ผู้พี่มันจะหายไปจากเขา หรือบางที
เขาอาจจะแค้นไป...เป็นไปได้ เขาอาจจะฝันอยู่ แบบยังไม่ตื่น

ตั้งแต่กลับมาจากมหา'ลัย

“กูจะบ้า...”

‘มนุดเป็นอะไรเหรอ’

“เสือก!”

อูยยย คนหล่อด่าเจ็บจัง

หัวเล็กหดแนบกับตัว ก่อนจะเลื้อยตามร่างสูงโปร่งไปที่หน้าต่างเสื้อผ้าว เลื้อยขึ้นไปอยู่บนโต๊ะเครื่องแป้งที่สูงเกือบถึงเอวของคนตัวสูง

งี้มมม

ฟิดดด วะ...วิเซป

เขาดังใจมอง สาบานว่าเขาตั้งใจมาก ๆ เลย

แค่มองยังร้อนขนาดนี้ ถ้าได้สัมผัสจะร้อนขนาดไหน...

‘มนุด...เราแตะตัวมนุดได้ไหม’

“ไม่” แทบจะตอบไปแบบไม่ต้องคิดให้เสียเวลา ตาคมปรายมองเจ้างูที่จัดจ้องอยู่กับหน้าต่างของเขา

‘แค่คิดเดียว’

“บอกว่าไม่ไง” กดเสียงดูไปอีกรอบ คิดว่ามันคงกลัวเขаб้างแหละ เห็นโดนดูที่ไรก็หัวหดตลอด

แต่เหมือนเขาจะคิดผิด

แปะ!

หางเล็กๆ วางแปะลงมาบนหน้าต่างเขา สิ่งโตก้มมองนิ่ง เจ้างูตัวนั้นเงยสบกับเขา บิดไปบิดมาก่อนจะเลื้อยขยับเข้ามาใกล้มากขึ้น

‘กล้ามแน่นจัง เราขอชนหน่อยนะ’

งูผี...

สิงโตกันด่าไปในใจ

ขยับหนีหัวที่ตั้งท่าจะเข้าดูนดันซุกซบบนหน้าท้องเขา

“ตะกูอีกรอบ มึงได้ไปนอนเล่นในกรงหมาแน่ๆ” บ้านเขา
ไม่มีหมาหรรอก ชุ่มมันไปแบบนั้นแหละ ปกติจะไม่ค่อยถูกกับหมา
เท่าไรไร ว่าไปแล้วเขาเองก็ไม่ชอบเลี้ยงสัตว์ แต่คงต้องไปหาซื้อหมา
มาไว้สักตัว

เอาไว้มากัดไอ้ผู้ฉี่นี้ไง

‘จันเราขอตะกูอีกรอบ แล้วมนุจะพาเราไปนอนเล่นในกรง
หมาก็ได้ ว่าแต่กรงหมานี้มันมีหมาหรือเปล่า เราไม่นอนเล่นกับหมา
นะมนุค เราเกลียดสัตว์หน้าขน’

:

เฮ้อออ

กรงหมาที่ไหนไม่มีหมาวะ

กรงหมาจะมีระเข้มั้ง คุยกับมันไม่ถึงวันเหมือนชีวิตสั้นลงไปอีก
สิบปี

นอกจากจะหื่นแล้วยังเฝ้าด้วยมั้ง ไอ้ผู้บ้านี่...

ตามรักครั้งที่ 2

‘สรุปให้เราแต่ละอีกรอบนะมุนด์’

เฮ้อออ

จำได้ว่าเขาเคยเก็บท่อนเหล็กเอาไว้ในห้อง มันยังอยู่ใช่ไหม
อยากจะไปหาหยิบมาฟาดไอ้ผู้ฉีนี้สักที พุดไปขนาดนั้น ยังมีหน้ามา
เอียงคอ ทำตาแป๋วเอ๋ยถามเขาดี้อะ อีกร

ไม่ใช่แค่นั้น...

หางแมงชูตามคำพุดมาด้วย เตรียมพร้อมมากถ้าหากว่าเขา
ตอบว่าได้เมื่อไหร่ หางมันจะเตะสัมผัสลงบนกล้ามเนื้อเขาทันที

“เตะถูรอบนี้ ภูหักคอมึงแน่ๆ”

ช่างเป็นการชู้ที่...ไร้ผลสุด ๆ

สิ่งใดอยากจะยกมือขึ้นทั้งหัวตัวเองสักรอบ

เหมือนเจ้าตัวนี้จะไม่หนีไ้ฟังเขาเลยด้วยซ้ำ ไอ้ที่แสดงออก
ว่ากลัว บิบน้ำตาใสในตอนแรกมันคงเป็นแค่การแสดงระดับงูผี
ใช้หรือเปล่า ขนาดบอกว่าจะหักคอ มันก็ยังเลื้อยเข้ามาดูนหัวชุก ๆ

เตะชบกับหน้าท้องเขาอย่างไร้ความเกรงกลัว

จริง ๆ ต้องด่าว่าหน้าด้าน...

‘แน่นอนอย่างที่คิดจริง ๆ ด้วย’

ถูไปชบมาก็หล่นตู่บไปกองบนพื้นเมื่อมนุษย์เดินหนีไปทางอื่น
ว่าแต่เมื่อกี้มนุษย์พูดอะไรกับเขาหรือเปล่า บังเอิญมัวแต่ให้ความสนใจ
สนใจกับบรรดาก่อนเนื้อหาก่อนที่เรียงตัวสวยเลยไม่ทันได้ฟังที่
มนุษย์พูดกับเขา

‘...แต่หน้าท้องมันดูแน่นมากเลย ได้ชบแล้วเหมือนหัวใจจะ
วาย จ๊อออ’

สิงโตกดปิดไฟให้ห้องทั้งห้องมืดสนิท ก่อนจะล้มตัวนอนลง
บนเตียงนุ่ม ปล่อยทิ้งให้เจ้าโรคจิตตัวเดิมนอนดิ้นไปด้นมากับพื้น
ห้องพร้อมเสียงจิ้งจิ้งพุดถึงหน้าท้องของเขาไม่หยุด

:

ผ่านไปสักพักเสียงถึงจะค่อย ๆ เงียบไป

ความรู้สึกเหมือนมีบางอย่างบุกรุกขึ้นมาบนเตียงทำเอาสิงโต
กลอกตาเบื่อหน่าย ไม่เคยรู้สึกที่ตัวเองหมดคำพูดขนาดนี้มาก่อน
พูดดีก็พูด ไล่ไหมก็ไล่ ทั้งฟาดทั้งชู่ แต่ไอ้จู่เอ๋ตัวนี้ก็ยังคงทำเหมือน
กับเขาเป็นมิตรกับมันระดับสิบ พาตัวเองเข้าหาเขาราวกับเขาไม่เคย
ฟาดมันแบนติดพื้นมาก่อน

แล้วดูมัน...เลื้อยมาบนเตียงไม่พอ ยังเอาหัวมาพาดบน
หน้าท้องเขาอีก

สรุปมันไม่ได้ฟังที่เขาพูดไปตอนอยู่หน้ากระจกเลยใช่หรือเปล่า
หรือมีสกลิตีมันสูง ถึงยังมานอนชบนอนอิงข้าง ๆ แบบนี้

‘ที่นอนมนุษย์นุ่มจัง’

“...” สิงโตยังคงหลับตาเงิบไม่สนใจเสียงที่เอ่ยพูดขึ้นมา

เหมือนจะชวนคุย คิ้วเรียวสวยขมวดแน่นเมื่อรู้สึกถึงบางอย่างที่สัมผัสลงตรงช่วงเอว ลืมตาขึ้นมองเพดานห้องก่อนจะถอนหายใจเฮือกเมื่อรู้ว่าไอ้สิ่งที่กำลังค่อย ๆ ขยับทีละนิดเข้ามาในทางเกงของเขามันคืออะไร

‘มนุษย์มีคู่ครองหรือยัง’

“ยัง...” เตือนแล้วนะ

‘ยังไม่มีเหรอ!’ เสียงงูที่นอนอิงอยู่บนหน้าท้องเขาถามตื่นเต้นหูหึ่งขึ้นมอง เหลือกตาโตใส่เขา ทั้ง ๆ ที่เขากำลังส่งสายตาดูมันอยู่ มึงนี่มันโคตรจะงูผีเลย!

ถลึงตาดูอีกรอบ

“มึงเนี่ย ยังไม่หยุดอีก เอาหางมึงออกจากทางเกงกู!” กดเสียงดุถึงตะคอกใส่ไปให้งูบนตัวหลับตาปี หดหัวลงไปจนเกือบสุด พร้อมหางที่เลื่อนออกมาจากทางเกงเขาอย่างรวดเร็ว

กว่าไถ้งูนี้มันจะไปจากเขา สิ่งใดคิดว่าบางทีตัวเองอาจจะเป็นบ้าไปก่อน

“ถอยไปให้ไกล ๆ เลย กูจะนอน”

‘นอนสิ เดี่ยวเราตบตูดให้’

ฟิดดด

:

พอง!

สมองมันคิดแต่เรื่องจะฉวนลามเขาใช่หรือเปล่า

สายน้ำไหลชลอมลงบนร่างสูงโปร่งที่ยืนอยู่ใต้ฝักบัว ปล่อยให้ความเย็นช่วยปลุกเรียกสติที่ยังคงวุ่นงัน พยายามไม่ฟังเสียงที่ตั้งลอดออกมาจากอีกฟากฝั่งของบานประตู

ไม่ใช่แค่เสียงพูด แต่รวมถึงเสียงทางที่ฟาดลงมาด้วย
แปะ!

‘มนุดตด อยากได้คนญหลังใหม่’

ไม่ต้องเห็นภาพ สิ่งใดก็พอจะรู้ว่าไอ้เจ้างูตัวนี้จะต้องเอาหัว
ตัวเองแนบกับบานประตูเพื่อรอคอยเสียงตอบรับของเขา เพราะ
ด้านใต้ประตูถูกอัดไว้ด้วยผ้าที่เขาไม่ได้ใช้ กันไม่ให้ผีมันทะลึ่งมุดหัว
เข้ามาอีก

แค่ฟังเสียงมันตอนนี้ ในหัวเขาก็มีแต่จับถลกหนัง เสียบไม่ย่าง
เต็มไปหมด

งูบ้าอะไร ตอนนอนก็ต้องเอาหัวเอาหางขึ้นมาก่ายบนตัวเขา
มีนอนละเมอถึงหน้าท้องเขาก็กิน อยากจะจับไปโยนทิ้งเหมือนกัน
เพราะท่าทางเหมือนเจ้างูมันจะหลับลึก แต่พอนึกถึงสายตาดัดพ้อ
เสียงต่อว่าจู้จี้ๆ แล้วต่อมความเป็นคนดีมันเสือกจะทำงานขึ้นมา
เขาเลยไม่อยากจะทำ รอมันเบือนหน้าท้องเขาเมื่อไหร่เดี๋ยวก็นั่งไป
เองนั่นแหละ

เลี้ยงมันไว้สักพักก็คงไม่แยءเท่าไร

ชีวิต...สัตว์สักตัวไม่เคยคิดจะเลี้ยง พอมีให้เลี้ยง ดันเสือกเป็น
งู แถมยังเป็นงูผีที่พูดได้และยังหีนเป็นทีหนึ่ง

แต่ตอนหลับมันก็น่ารักดี มีทำเนียบขึ้นมานอนพาดบนตัวเขา
อ้าปากลิ้นห้อยอย่างกับหมา นี่ถ้าบอกว่าเป็นวิญญาณหมาในร่างงู
ก็จะเชื่อ แล้วจะไปหาซื้อกระดูกมาเลี้ยงด้วย หาใช้กับปลอกคอมา
ล่ามไว้ใฝ่บ้าน

คุล ๆ ดี...เลี้ยงงูไว้ใฝ่บ้าน ไช่ยาวสักสิบเมตรงี้

บ๊าบอแล้วสิงโต คิดไปได้ะมึง...

ขำความคิดตัวเองเสร็จ ยื่นมือไปหมุนปิดน้ำ หยิบผ้าเช็ดตัว

มาพันไว้รอบเอว ล้างหน้าแปรงฟันต่อจนเสร็จ ก่อนจะเปิดประตู
ออกมาด้านนอกเพื่อเจอกับผู้เฒ่าที่นอนแปะอยู่บนพื้นใต้เท้า
เขา ให้เดาก็ไม่ผิดจากที่สิ่งใดคิดเท่าไรหรอก มันคงเอาหน้าแนบ
ประตูคอยฟังเสียงเขาแน่ๆ

แค่เสียงก็ยังไม่...

จะใช้คำไหนด่ามันดี

“ไอ้ผู้เฒ่า หลบไป ไม่งั้นกูเหยียบติดพื้นแน่ๆ”

พืดดด

‘หะ เหยียบเลยมनुค ยกขาสูงๆ นะ เราอยากเห็น แดกๆ
อยากให้เห็นเหยียบ’

:

ทำตาแป๋ว

ไม่ได้ทำส่งให้เขาซะ

ส่งไปได้ผ้าเช็ดตัวเขานี้แหละ

เกิดมาไม่เคยเจอสิ่งมีชีวิตชนิดไหนที่จ้องจะลวนลามเขา
ทุกทางแบบนี้ ตะนัดตะหนอยก็เอา แอบดูเขาอาบน้ำก็ทำ อยู่กับ
มันวันเดียว รู้สึกเปลืองตัวกว่าตอนถูกบังคับให้ลงแข่งดาวเดือนตอน
ปี 1 แล้วมีพวกพี่ๆ ปี่สูงมัลล่อมหน้าล่อมหลังลูปคลำเขาอีก

มองูที่ส่งสายตาระยิบระยับมาให้อย่างแข็งๆ

มนุษย์ตัวโตหน้าดุถึงตาใส่เจ้าขุนบนพื้นก่อนจะเดินเลี้ยวออก
ไปที่ตู้เสื้อผ้า หยิบกางเกงยีน เสื้อยืด กับเสื้อขี้อปประจำคณะ
วิศวกรรมออกมา ปล่อยให้ดวงตากกลมแดงจ้องมองแผ่นหลังกว้าง
ตาเป็นมัน

คิด..แล้ว...ถ้ากลายเป็นคนก็อยากจะลองซบหลังพี่ดู

จ้อออ มนุษย์จำ มาจูบน้องเร็วว

ทำท่าจะเลื้อยตามไปที่ตู้เสื้อผ้า แต่หางตาหันมองไปเห็นสิ่งมีชีวิตร่วมโลกที่กำลังส่งเสียงทักทายมาในตอนเช้า ร่างของงูวัยกำลังโตชะงักกึก เบิกตากลมขึ้นกว้างๆ ชูคอขึ้นแผ่แม่เบี้ยออกมา ชูพอล้นห้อง

ฟอออ!

สิงโตจัดเสื้อผ้าตัวเองจนเรียบร้อย หันมองเจ้าของเสียงชู และเขาก็เพิ่งมารู้ตอนนั้นนั่นแหละ ว่างูผีที่เขาดำมันอยู่ทุกวันเนี่ยเป็นงูเห่า มันกำลังแผ่แม่เบี้ยใส่สิ่งมีชีวิตบางอย่างที่วิ่งดุ๊กดี๊ดเข้าไปหา

สิ่งมีชีวิตสีขา...ตัวเล็ก ๆ

เล็กกว่ามันเป็นสิบเท่า เล็กจนเขาหลุดหัวเราะ

งูบ้าอะไรวะ กลัวจัง

‘อยะ อย่าเข้ามานะ ไม่งั้นเราจะ จะ...จับกิน ฮึกกก เราไม่กิน จังจก อย่ามายุ่งกับเรานะ มั่นดดดดด ช่วยเราด้วย’

นั่นไง กลัวหัวหดจนต้องหันมาร้องเรียกให้เขาช่วย

สิงโตเดินเข้าไปใกล้ มันคงไม่ฉกเขาหรอก ถ้าจะฉกเขาคงฉกไปตั้งแต่ที่เขาฟาดมันด้วยไม้กวาดเมื่อวานเย็นแล้วมั้ง งูตึงต้องเอ๋ยความสูงก็กลัว ไม่พออย่างกลัวจังจกอีก เสียชื่องูหมด

พอเห็นเขาเข้าไปใกล้ ก็รีบหดหัวลงเลื้อยมาหาทันที

แผลอแป๊บเดียวร่างยาวเหยียดก็พันกอดอยู่รอบเอวเขา ชบหัวลงบนไหล่ เอ๋ยอ่อนเสียงสองเสียงสามทันที

อยากรู้จริง ๆ ว่ามันรู้ตัวไหมว่าตัวเองเป็นงูอะไร บางทีไฉ่งูเห่านี้อาจจะเอือ คิดว่าตัวเองเป็นงูเขียว ไร้พิษ ไร้อันตรายกับมนุษย์แบบเขา

‘มั่นดดดดด ไฉ่มัน ไฉ่มันไปเร็ว ๆ’

“...”

สิงโตถอนหายใจ โยนหลอดเจลที่ใช้เซ็ทผมใส่ถังจิ้งจกตัวเล็กที่วิ่งหนีหายเข้าไปในห้องน้ำ ก่อนจะเลื้อยตามองงูเอื้อที่กำลังแนบหน้าตัวเอง ชุกดันไปทั่วไหล่เขา ลืมไปแล้วมั้งที่กำลังกลัวจิ้งจกอยู่

‘ไปหรือยัง มันไปหรือยัง’ ถามเขาเพื่อ ๆ เหมือนถามไปแบบนั้น ตอนนี้ไอ้งูผีมันไม่ได้สนใจอะไรนอกจากดันคอเขาที่มันกำลังชุกอยู่หรือก

“ไปแล้ว”

‘ฮือออ เรากลัวมาก ๆ เลยนะ’

ชุกซบไม่หยุด

นี่มันกลัวหรือหาเรื่องจะลวนลามเขากันแน่

“...มันอะไปแล้ว แต่เมื่อไหร่มึงจะลงจากตัวกู”

เนียนได้โล้...

งูผีชะงัก ก้มมองร่างตัวเองที่โอบรัดเขาอยู่ก่อนจะแยกเขี้ยวใส่ ซึ่งสิงโตคิดว่ามันคงจะยั้มให้เขา ก่อนจะคลายออกเล็กน้อยลงนอนนอนขดอยู่บนพื้นแทน ขยับหางตบแปะ ๆ ลงบนพื้นเมื่อถูกเขามองดู ๆ

‘เราไม่รู้ตัวเลยนะมุนุด จริง ๆ นะ’

กะพริบตาปริบ ๆ

จ๋า ๆ *ไม่รู้ตัวเลย*

สิงโตเริ่มคิดว่าตัวเองควรจะเชื่อเจ้างูที่วัน ๆ คิดแต่จะลวนลามเขาใช้ไหม ขนาดไม่รู้ตัวยังชุกยังซบเอาป่านว่ามันเป็นเมียเขาเลย ถ้ามันรู้ตัวคงมุดหายเข้าไปในทางเกงเขาแล้วมั้ง

“เรื่องของมึง สรุปละอยู่กับกูใช้ไหม”

‘อ้อ นะมุนุดนะ เราสัญญาว่าจะทำตัวดี ๆ จะเฝ้าบ้านให้ด้วย’

นั่น...คิดว่าตัวเองเป็นหมาอีกแล้วมั้ง

“มึงคิดว่าตัวเองเป็นหมาหรือไง”

เจ้างูเหลือมตาโต เลื้อยพุ่งเข้ามาชูคอขึ้นสบตากับร่างสูงของเขาในชุดช็อปจิ้งจอก

อะไรของมันวะ...

สิงโตขมวดคิ้ว อ้าปากจะเอ่ยถาม แต่เจ้างูมันก็ดันพุดตัดหน้าเขาขึ้นมาก่อน ‘เราไม่ใช่หมานะมุนด์ อย่าเอาสิ่งมีชีวิตที่น่ารักๆ แบบเราไปเปรียบเทียบกับสัตว์หน้าขนพวกนั้นนะ’

:

สิ่งมีชีวิต...น่ารัก

เหรือ

‘อ้าว มุนด์จะไปไหน’

‘ไปให้ไกลจากสิ่งมีชีวิตน่ารักแบบมึงไป’

ปิง!!!

หน้าสั่นตามประตูลอย ภูเห่าสีขาวยอมเหลือองเอียงคองๆ ลองเลื้อยไปส่องตัวเองผ่านกระจกดูก็คิดว่าไม่มีอะไรจะน่ารักไปกว่านี้นักแล้ว ดูสิ ออกจะดูน่ารักน่าชัง ตาก็โตแบบพิมพ์นิยมเลยนะ

จริงๆ เขาก็ไม่ใช่ขุ่ยที่หลงตัวเองหรอก

แต่ก็ไม่ปฏิเสธว่าตัวเองน่ารักมากจริงๆ ดูเงาที่สะท้อนอยู่ดีแฮ่อ! เห็น่อยใจจริงๆ ถึงว่า ทำไมพวกงูตัวอื่นถึงชอบอยากจะเข้ามาในถิ่นเขา

หน้าตาดีก็แบบนี้แหละ...

ที่ว่างร่างสูงในชุดช็อปถอนลมหายใจรั้งพรูออกมา
เหนื่อยๆ มุมปากกดยิ้มขำเมื่อนึกไปถึงตอนที่ลิ้มของไว้ในห้อง จะเปิดเข้าไปก็ได้ยินเสียงงูผีมันจิ้งจั้งพุดชมตัวเองไม่หยุด น่ารักบ้าง ดู

ดีบ้าง จนเขาอยากจะทำดั่งๆ แต่ก็ต้องกลั้นไว้ ไม่อยากขัดจังหวะงู
เอือกกำลังหลงตัวเอง

สุดท้ายของที่จะเอาก็ไม่ได้เอา

แต่เขาไม่ใช่เรียสอะไร ก็แค่สมุดจดงานเล่มหนึ่ง เดี่ยวจดใส่
ที่อื่นไปก่อนแล้วค่อยลอกลงสมุดเล่มนั้นก็ได้อ

กัมมอนนาฬิการาคาแพงบนข้อมืออีกรอบ เงยขึ้นก็เห็นเพื่อน
คนสนิทกำลังยืนรอลอยู่หน้าทางเข้า ร่างเล็กที่สูงไม่ถึง 160 ส่งยิ้มให้
เขา ตากลมๆ กลายเป็นขีดสองขีดเพิ่มความน่าเอ็นดูให้เพื่อนตัวเล็ก

แมงมุมสนิทกับเขามานานแล้ว ให้ตอบก็จำไม่ได้เหมือนกัน
ว่าสนิทกันมาตั้งแต่เมื่อไหร่ รู้แค่สนิทมาก มุมเคยมีแฟนมาสองสาม
คน ไม่ใช่ว่าเพื่อนเขาไม่สวยหรืออะไร จริงๆ ก็สวย น่ารักมากด้วย
เวลาใครอยู่ใกล้ๆ ก็จะทำให้รู้สึกสบายใจเพราะรอยยิ้มเล็กๆ ที่มี
ประดับบนใบหน้าเกือบจะตลอดเวลา แล้วนิสัยของแมงมุมเองก็เป็น
สาววิเศษจริงๆ

ช่วยเหลือตัวเองได้ ไม่เอาแต่มองตามผู้ชายไปวันๆ

แต่เพราะวันๆ หนึ่ง ก็ขลุกอยู่กับพวกเขา ทำงาน เล่นบาส
เล่นบอล เป็นผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มที่เพื่อนๆ ต่างก็หวงออกหน้า
ออกตาเวลามีใครมาจีบ และนั่นก็รวมถึงเขาด้วยเช่นกัน ทำให้
ไม่ค่อยมีใครกล้าเข้ามาจีบเท่าไร

“รอนานหรือเปล่า”

“ไม่นานๆ สิงกินข้าวมาyingอะ ไปกินข้าวกัน แมง โคตรหิวเลย
พวกไอ้ขุนก็อยู่ที่โรงอาหาร บอกให้รอดด้วยๆ ก็ไม่รอ คอยดูนะถ้า
เจอแมงจะชี้หน้าด่าเรียงตัวเลยคอยดู” ถามไปประโยคเดียว คำตอบ
ที่ได้สั้นยาวเหยียดจนสิงโตสายหน้า ยื่นมือไปפלلكหัวเล็กๆ ของ
เพื่อนสนิทเบาๆ

“กลัวใครแย่งพูด แล้วเป็นผู้หญิง พูดให้เพราะหน่อยดิ”

“เราพูดไม่เพราะตรงไหน”

“ผู้หญิงที่ไหนพูดเก่ง”

“เราไงสิ ทำอย่างกับไม่เคยได้ยิน ดุเป็นพ่อเราเลยนะ นี่เรา
ขึ้นภูมิ่งพ่อเรายังไม่ดูขนาดนี้เลย” พูดไปก็ทำหน้ายิ้มใส่เพื่อนตัวสูงไป
สิงโตชอบจะมาดูเวลาเธอพูดไม่เพราะ กับเพื่อนคนอื่นก็พูดได้
ไม่เห็นมีใครมาคอยว่าแบบสิงโตสักคน

“ก็เธอดี้อ พ่อเธอดุ เธอก็ไม่ฟังหรอก”

รู้ดีไปอีก

เถียงกับสิงโต แหม่มรู้สึกลึกเหมือนตัวเองฟ่ายแพ้ตลอดเวลา
เกลียดใบหน้าดูดีที่ชอบดูเธอแบบนิ่ง ๆ นั้น พอถูกดุทีไร นอกจาก
ยอมทำตามแต่โดยดี แหม่มก็ยังไม่เคยดื้อรั้นเอาชนะได้เลย

“เราไม่คุยกับสิงแล้ว” เพื่อนตัวเล็กสะบัดผมยาว ๆ ใส่ก่อนจะ
จ้ำหนีไปทางโรงอาหารใกล้กับตึกคณะ เป็นแบบนี้ตลอดเวลาถูกเขา
ดุ แล้วเดี๋ยวก็จะไปฟ้องไ้พวกนั้นว่าถูกเขาดุมา

ช่วงเช้าแบบนี้เด็กเยอะ และที่โรงอาหารก็อัดแน่นไปด้วย
นักศึกษาที่มากินข้าว รอเวลาเข้าคลาส แต่หลัก ๆ ก็คือมานั่งกินข้าว
พูดคุยเรื่องทั่วไป อย่างเช่นกลุ่มเขา

“ไ้สิงมาช้านะมึง แล้วไปดูละไม้มอีก”

นั่นไง...ผิดจากที่เขาคิดโหมละ

สิงโตเลิกคิ้ว วางกระเป๋าลงบนโต๊ะ ก่อนจะดึงเก้าอี้ออกมานั่ง
“วันนี้ตื่นสาย”

เพราะไ้งูฝีนั่นแหละ กว่าจะได้หลับได้นอน มัวแต่นอนระแวง
ว่ามันจะลุกขึ้นมาปล้ำเขาเมื่อไหร่ ที่ไหนได้ มันหลับไปก่อนเขาก็ก

“แปลกนะมึง ไปกกสาวมาเหรวะ”

“...”

คนถูกถามดีหน้าหนึ่งปนดุดตอบไป ท่านขุนหุบปากเงียบ ถ้าเมื่อไหร่ที่ไอ้สิงโตทำหน้าที่แสดงว่าห้ามเข้าชี้ถามต่อ เพราะมันจะไม่ตอบ และถ้ายังถาม ไม่กระเป๋าก็รอนเท่านั้นแหละได้ลอมมาจับหน้าเขาแน่ๆ

“อะไร นี่มีสาวไม่บอกเราหรือสิง” แมงมุ่มร่วมวงแวม้งอยากให้เห็นเพื่อนหน้าดุของเรามีไม้มันท์เงินกับเขาบ้าง แต่เหมือนเธอจะคิดผิด นอกจากใบหน้าเรียบเฉย กอดอกมองนิ่งๆ แล้ว ก็ไร้ซึ่งความเขินใด ๆ ออกมาเลย

สักนิดก็ไม่มี

“โห! ไม่เขินเลยหรือวะ” คนกล้าแวมพุดต่อ ทั้งกลุ่มคงจะมีเพียงแค่แมงมุ่มที่กล้าแห่หนวดสิงโตเล่น

“ไม่วะดิมุม เราบอกเธอก็รอบแล้ว พุดเพราะๆ”

“คะฟ่อออออออออ”

“พอๆ ภูว่ไปหาขากินแล้วขึ้นเรียนกัน” เจลริบพุดขึ้น มัวแต่ให้อั้วพวกนี้หยอกกันไปแวมกันมาสงสัยจะไม่ได้กินข้าว “ใครไปซื้อข้าว ฝากสั่งข้าวผัดให้กูด้วย เดียวกูไปซื้อน้ำเอง”

“เออๆ ฝากซื้อน้ำด้วย”

“ได้ๆ”

กว่าจะเลิกก็พระอาทิตย์โบทมีอาขอบโลกไปเรียบร้อยสิงโตเดินลากขามาตามทางเท้าในซอยบ้าน หยิบกุญแจขึ้นมาไขประตู ก่อนจะปิดล็อกอย่างดี วันนี้แม่บอกว่าไม่กลับ ไปต่างจังหวัดยาวอาทิตย์หนึ่ง ทำกับข้าวใส่ถุงแช่ไว้ให้ในตู้

ซึ่งเขาชินแล้ว ไม่ใช่ความเคยชินในด้านลบ แต่ชินและเข้าใจ

งานของแม่ เขาเองก็ไม่ได้น้อยใจหรือโกรธเคืองอะไรแบบในหนังที่เคยดูด้วย

เดี๋ยวพอถึงเวลากลับ แม่เขาก็กลับ วันหยุดคงกันไปดูหนังสักสองเรื่อง กินข้าว พาคุณเขาไปช้อปปิ้ง แค่นั้นก็มีความสุขมากแล้วสำหรับเขาสองคน ใช้เวลาอยู่ด้วยกันแม่มาก

ว่าแต่ในตู้มีอะไรกินบ้าง...

พูดถึงของกิน ไฉนผิในห้องเขาไม่หิวตายไปแล้วหรือกระ
ดันประตูตู้เย็นปิดก่อนจะก้าวเดินขึ้นไปชั้นสอง

ประตูห้องนอนถูกเปิดออก เสียงกุกกักตรงมุมห้องเรียกให้เขาหันมอง กองเสื้อผ้าที่เพ่งซึกแต่ยังไม่มีเวลาเก็บพับกระจัดกระจายและเตะ ตรงกลางมีร่างยาวเหยียดที่ซดกกองอยู่ หัวเล็กขยับหันไปมา

งูชนแล้วทำห้องเขารกเนี่ยไม่เท่าไร แต่ไอ้สิ่งที่ครอบปิดอยู่บนหัวมันเนี่ย...

‘มนุด...กลับมาแล้วหรือ’

“...”

‘จ้อออ มองไม่เห็น’

“มึง...”

‘มนุดดูหมวกบนหัวเราสิ’ ชูคอขึ้นไขว้สิ่งที่มันเรียกว่าหมวก
สิงโตยกมือขึ้นนวดขมับเบา ๆ

มองจ้องไปยังสิ่งที่ครอบอยู่บนหัวไฉนผิอีกรอบ อยากจะหา
พารามาขัดใส่ปากสักสิบเม็ด รู้สึกปวดหัวกับความชื้นของ
งูตัวนี้เหลือเกิน

สบตอกออกมาในใจเหนื่อย ๆ

ไอ้ที่ใส่อยู่นะ...หมวกบ้านมึงสิ

นั่นกางเกงในกู

ตามรักครั้งที่ 3

ทำไมมนุษย์เจ็บไปล่ะ

‘มนุด’ ลองเรียกดูเสียงแผ่ว หรือว่ามนุษย์จะโกรธที่เขาทำห้อยรัก แต่เขาไม่ได้ตั้งใจ จริงๆ นะ ตอนที่นอนอยู่เขาเห็นหนูตัวโตวิ่งผ่านไป เลยเลื้อยจับไปทั่วห้อง จนมาถึงกองผ้านี้แหละ กลืนมนุษย์ที่ติดอยู่อ่อนๆ ดึงความสนใจของเขาจากหนูตัวโตนั้นไปหมดเลย

จากไล่หนู...เลยกลายเป็นมุดเล่นในกองผ้าแทน

มุดไปมุดมา จนไปเจอหมวกใบนี้ ก็ไม่แน่ใจว่าใช้หมวกไหม แต่มันคลุมหัวจนมืดเลย สงสัยว่าต้องใช้แน่ๆ

“นอนเฉยๆ ไม่เป็นหรือไงวะ” ลำตัวถูกมนุษย์คว้าไว้ด้วยฝ่ามืออุ่น หมวกที่ปิดหน้าปิดตาถูกดึงออกโยนทิ้งไปที่เดิม ฐเห่าขนาดกลางเอียงคอส่งยิ้มให้คนตัวสูงที่อยู่ในชุดช้อป ขยับหางไปเกี่ยวพันเอาไว้รอบต้นแขนแน่นหลวมๆ ส่งนัยน์ตากลมสีแดงออกอ่อนไป ‘มนุดดด คิดถึงเราไหม’

สิงโตถอนหายใจพริต ขนาดว่าเขากำลังดุ่มนอนอยู่ ใ้งูฝีกียังคง

ตีมีน ส่งสายตาออกด้ออัน ชุกชบหัวตัวเองลงมาบนไหล่เขาไม่ต่าง
อะไรกับแมวเวลาอ้อน แต่บังเอิญมันไม่ใช่แมว

“ไม่ต้องอ้อน ลงไปเลยมึงอะ” ดูไปพลางปล่อยให้หูที่พันอยู่
รอบแขนของเขาเลื้อยลงไปอยู่บนพื้นนอน สิ่งใดหันกลับไปเก็บผ้าที่
กระจายละอะ จัดการพับเก็บลงในตะกร้าผ้าที่เพิ่งซักจนหมด โดย
มีดวงตากลมโตสีแดงที่คอยมองตามตลอดเวลา

ขยับเลื้อยลงมาอยู่ข้างๆ

‘มนุด เราขอโทษนะ’

เสียงหยอๆ จากเจ้างูที่ขดอยู่ข้างๆ เรียกให้สิ่งใดหันไปมอง
ดวงตาสีแดงวูบลงหลุบมองพื้น ขณะที่กำลังคุนๆ หัวตัวเองเข้ากับ
มือเขาที่วางอยู่บนพื้นห้อง

เขาไม่ได้โกรธ

ยังงี้ก็ต้องเก็บพับอยู่ดี

“หิวไหม ปกติมึงกินอะไรเป็นอาหาร” ปลายนิ้วโป้งไล่ลงบน
หัวเล็กๆ ที่แนบชุกกับฝ่ามือเขาเบาๆ ปกติที่เคยอ่านเจอเขาบอกว่า
งูจะกินสัตว์ที่จับได้เป็นๆ เท่านั้น แต่ว่างูตรงหน้าเขามันไม่ใช่
ธรรมดาทั่วไป เพื่อบางทีมันอาจจะกินอย่างอื่นที่พอมืออยู่ในบ้าน

‘เราหากินเองได้’

“แล้วจะไปตอนไหน”

‘คืนนี้’

“จะไปหรือยัง” ถ้ามันจะไปสิ่งใดจะได้พาลงไปข้างล่าง เขาเอง
ก็จะไปหาข้าวกินเหมือนกัน มัวแต่คุยกับไอ้งูเอื้อ หัวจนต้องเริ่มส่ง
เสียงร้องขึ้นมา “แล้วมึงกลับตอนไหน ต้องให้กูรอหรือเปล่า หรือว่า
จะกลับมาทีเดียวดอนเช้า กูจะได้ขึ้นนอนเลย”

‘รอสิมนุด เป็นภรรยาที่ดี ต้องรอสามีกลับบ้านนะ’

:

หึ!

ปากหยักกระตุกขึ้นทันที

ไอ้ผู้ผีมันเรียกใครว่าภรรยาละ

“มึงอยากโดนภรรยาจับโยนออกนอกหน้าต่างไหมล่ะ” ให้เขาเป็นภรรยามันหรอ ผันไปเถอะ มันเป็นเมียเขายังฟังดูเข้าท่ากว่าอีก แต่ให้มานั่งเถียงกับผู้ตัวนี้ก็คงยืดยาวเกินไป ในเมื่อมันก็ชอบตีมีนใส่เขาตลอดเวลาอยู่แล้ว เนี่ย ขนาดเขาดู มันก็ยังไม่หยุดที่จะเข้ามาคลอเคลีย

‘เราเป็นภรรยาเองก็ได้ สามีชาา อ๊ะ! ง้อออ’

เกลียดมัน...

มีมาทำเสียงคราง เสียงยั่ว

แต่ถึงจะเกลียด ปากหยักก็ยังยกมูมปากขึ้นกระตุกยิ้มบาง ๆ ความรู้สึกข้างในมันวูบไหวแปลก ๆ ตอนที่ไอ้ผู้ผีมันแกล้งเรียกเขาแบบนั้น

ผู้ที่ชอบคิดว่าตัวเองเป็นแมว เริ่มย້ายร่างตัวเองขึ้นมาขดกองอยู่บนตักเขา ส่งเสียงเรียกเบา ๆ

‘ นุด’

สิงโตเล็กคิ้วขึ้น

‘มนุด...’

“อะไร”

‘เรามีอะไรจะบอก’

“กูฟังอยู่” รอฟังตั้งแต่ที่เรียกครั้งแรก แต่มันก็ไม่ยอมพูดสักที

‘ก้มลงมานะออยสิ’

“...” ก้มลงไปตามที่มันขอ

จ๊ับ!

พลันหัวเล็กก็ขยับขึ้น ตะปากตัวเองลงบนแก้มเขาแผ่วเบา ก่อนจะรีบผละออกไปรวดเร็ว เลื้อยลงไปนอนดิ้น บิดไปมาอยู่บนพื้น ขณะที่เขากำลังลูบแก้มตัวเองง ๆ เลื่อนสายตามองท่าทางมีความสุขจนชวนให้รู้สึกห่มั่นไส้กับความเกินเบอร์ของงูเห่าที่เพิ่งจะหลอกล่อขโมยจูบแก้มเขาไป

ถูกขโมยจูบแก้ม

ทำไมยังอยู่กับมัน สิ่งใดถึงได้รู้สึกเปลืองตัวขนาดนี้ก็ไม่รู้

‘จ๊วยยย แก้มมนุด นุ่มนุ่มมม’

:

สิ่งใดยกมือขึ้นกอดดอก

ขยับปากถามเสียงดู

“ตีนกูก็นุ่ม มึงจะลองด้วยไหมล่ะ”

จอตีวี่จอกว้างฉายภาพเคลื่อนไหว สะท้อนแสงในห้องที่หรีไฟเอาไว้สลัว ๆ ร่างสูงที่ยังคงอยู่ในชุดช้อปเช่นเดิมเอนพิงกับเบาะโซฟา หลับตาฟังเสียงนำเบือหน่ายของหนังที่กำลังฉายอยู่ เบื่อจนอยากจะกดปิดแล้วขึ้นไปอาบน้ำเตรียมเข้านอน

แต่ติดที่ว่าไ้งูผีมันออกไปหากิน บอกเขาว่าจะรีบกลับ

สิ่งใดก็ไม่รู้ไ้งูว่ารีบกลับของมันคือเร็วแค่ไหน เลยตัดสินใจนั่งดูหนังรอมันมาชั่วโม่งกว่า ไปหาอาหารโลกหน้าหรือไ้งวะ ชักช้าจนเขาหงุดหงิด แถวบ้านเขาหมาเยอะ ยิ่งดึกตื่นนี้ไม่ต่ำกว่าสิบตัว

ถ้ามันมัวแต่เล่น มัวแต่เอ้อแล้วโดนหมาคาบไปขึ้นมา เขาจะไปตามหาจากไหน

ใบหน้าดูขริ่มลงกว่าเดิม ไม่นึกรู้ตัวเลยว่าออกอาการห่วงสิ่งมีชีวิตที่เพิ่งมาอยู่ร่วมกันขนาดไหน เลื่อนสายตามองบานประตู

ที่ยังนั่งสนิท ไร้เสียงเคาะ เสียงเรียกของไอ้งูผี ก็ห้วงมันนิดหน่อย
นั่นแหละ ก่อนไปยังมาทำหน้าที่อ้อร้อ คลอเคลียเขาอยู่เลย

ร่างสูงยืดตัวขึ้นจากโซฟา กดปิดทีวี โยนรีโมทเอาไว้บนโต๊ะ
ก่อนจะเดินไปเปิดประตู กดดอกทอดมองไปยังทิวทัศน์พรำมัว
สายฝนไหม้กระหน่ำบดบังทัศนียภาพจนหมด เสียงหมาเห่าหอนอยู่
ด้านนอกเพิ่มความกังวลใจของพี่ว่าคนดูชัดเจนขึ้นมากกว่าเดิม

ไปถึงไหนของมัน...ทั้ง ๆ ที่แถวนี้ก็มีแต่บ้านเรือน ปาร์ก ๆ ให้
มันไปหากินได้ก็มีแค่ช่วงทางเดินกลับบ้านเขาเท่านั้น

ไม่ใช่ว่าเข้าบ้านผิดหรอกนะ

ยิ่งเอ่อ ๆ อยู่ด้วย

นัยน์ตาคมหริ่ง เฟื่องมองผ่านม่านฝนไปยังสิ่งมีชีวิตบางอย่าง
ที่กำลังเลื้อยตรงมารวดเร็ว ลำตัวยาวสีขาวอมเหลืองอ่อน ๆ สะท้อน
สวอยงามเมื่อกระทบกับแสงไฟหน้าบ้านที่สิงโตเปิดเอาไว้

ตากลมสีแดงปะทะกับสลีปเปอร์สีดำสนิท รองเท้าที่เจ้าของ
บ้านใส่อยู่ ชูคอขึ้นสบกับดวงตาคู่ดู ภูเห่าแสงจันทร์เอียงคอดด้วย
ความสงสัย

มนุษย์มายืนทำอะไรตรงนี้...

‘มนุด’

“เข้าบ้าน” น้ำเสียงดุนิ่งชวนขนลุกเปล่งออกจากริมฝีปาก
หยักสวย ใบหน้าไม่ต่างอะไรกับตอนเข้าเชียร์ สวมบทบาทพี่ว่า
ที่กำลังสั่งสอนน้อง ขยับหลักทางให้ภูเห่าขนาดกลางเลื้อยเข้าไป
ด้านใน

ส่งเสียงเล่าเจื้อยแจ้ว แต่พอหันกลับมาอีกที ร่างสูงก็เดินหาย
ขึ้นไปด้านบนแล้ว

‘มนู้ดดด รอเราด้วย’

ประตูห้องถูกเปิดเอาไว้ให้ แต่ไร้เงาเจ้าของห้อง ฐุเห่าแสงจันทร์
คุณดันให้ประตูปิดลง เลื้อยไปหยุดที่หน้าห้องน้ำ กลิ่นหอมลอยฟุ้ง
ออกมาด้านนอก มนุษย์คงจะอาบน้ำอยู่

ตากลม ๆ เบิกขึ้น สายหางไปมาอย่างตื่นเต้น

‘หน้าห้องมนุด จ้อออ’

ฟืดดด

ปากหยักกระตุกยิ้มร้าย หมุนปิดน้ำก่อนจะหยิบกางเกงมา
สวมใส่ ยืนมองร่างกายท่อนบนของตัวเองที่เปลือยเปล่า เมื่อก็ได้ยิน
เสียงดังลอดเข้ามา ใ้ฐุผีมันต้องมาเฝ้าเขาที่หน้าห้องน้ำอีกแล้วแน่ ๆ

ร่างสูงคว่ำผ้าเช็ดตัวพาดลงบนบ่า หันไปดึงประตูให้เปิดออก

จ้องตอบกลับดวงตาสีแดงที่กวาดมองไปทั่วร่างเขา หัวเราะ
ขำออกมาเบา ๆ เมื่อใ้ฐุผีมันแก้งทำท่าสลับกองลงไปบนพื้น

‘จ้อออ ดีเกินไป ดีเกินไปจริง ๆ’ เห็นแล้วมันชวนให้อยาก
เข้าไปกอด ไปชน เมื่อไหร่พระจันทร์จะเต็มดวงสักที อยากจะกลายเป็นคน
เป็นคน ถ้าได้เป็นจะกอดไม่ให้ลูกจากเตียงเลย

‘จ้อออ บ้า ๆ ๆ’

“มึงจะนอนตรงนั้นใช่ไหม” สิงโตทรุดนั่งลงบนที่นอน เอนตัว
เท้าแขนไขว้เรือนร่างดูตัวอย่างไม่ตั้งใจ ปกติเขาก็ไม่ได้ใส่เสื้อนอน
อยู่แล้ว แบบนี้มันสบายกว่า ไม่ต้องเปิดแอร์เปิดพัดลมด้วย

ได้ยินเสียงเขาแค่แป๊บเดียวใ้ฐุผีมันก็เลื้อยขึ้นมานอนขดอยู่
ข้าง ๆ เขา

‘สามีชาา’

“หุบปากมึงไปเลย” เสียงดุว่า พลั๊กหัวฐุที่ท่าท่าจะชนลงมาบน
หน้าท้องเขาเนียน ๆ

สามีคะ สามีชาเหรออ ใ้ฐุผีเอ๊ย!

‘อูยอูย ทำไมไม่ดูจัง แต่ว่าหล่อ เราให้อภัย’

แล้วก็ขบลงมาจนได้ สิ่งโตกั้มองเหนือๆ ยกมือขึ้นวางบน
เตียงเหมือนเดิม ปล่อยให้หัวเล็กๆ ของงูเห่าแสงจันทร์ถูไถไปมากับ
กล้ามเนื้อหน้าท้องเขาเบาๆ

‘เมื่อก็มีงูมาจับเราด้วย’

สิ่งโตหยุดมือที่กำลังเล่นโทรศัพท์ กั้มองงูที่กำลังนอนพริ้ม
อยู่กับท้องเขา

“เออ แล้วทำไมมันไม่ไปกับไฉ้งูนั่นเลยละ” พอได้ยินเขาถาม
หัวเล็กๆ ก็รีบผงกขึ้นรวดเร็ว ทำหน้าทำตาเหมือนกำลังตกใจที่เขา
บอกมันแบบนั้น

‘สามี อย่าประศดกรรยาแบบนี้สิคะ หึงก็บอกกันดีๆ’

“...” หมดคำจะพูด

สิ่งโตกลอกตาขึ้นมองเพดานห้อง ลูกเดินหนีงูผีที่แกลังส่ง
เสียงเรียกหวานๆ ไล่ตามหลังมา

‘สามีขากา’

เฮ้อออ นี่มันงูบ้าอะไรวะเนี่ย

กลิ่นอายน้ำค้างยามเข้าบอวลไปทั่วห้องสี่เหลี่ยมกว้าง
นัยน์ตาคมเรียวดูขยับเปิดรับแสงที่ส่องลอดเข้ามาจากทางหน้าต่าง
เสียงลมหายใจพ่นเข้าออกดังคลออยู่บริเวณชอกคอ ทั้งๆ ที่ก่อน
นอนก็นอนอยู่ข้างๆ ตื่นที่ไรขึ้นมานอนก่ายบนตัวเขาทุกที

ปากหยักขยับยิ้มเล็กที่หากไม่มองดี ๆ คงไม่รู้ว่ามันคือยิ้ม เป็น
ความรู้สึกมันเขี้ยวปนกับเอ็นดูละมั้ง

จะมองเป็นสัตว์เลี้ยงก็ไม่ได้ เพราะคล้ายจะเป็นเพื่อนให้เขา
ไม่รู้สึกเหงาเวลาอยู่คนเดียวแบบนี้ แต่บางทีมันก็ทำตัวเหมือนเป็น

เมียเขาจริง ๆ ร่างกายเขามีตรงไหนบ้างที่งูเอื้อหน้ามันมันยังไม่เคย
ได้สัมผัสบ้าง

ไม่นับรวมได้ทางเกงนะ อันนี้ถ้ามันกล้าแตะ คงได้หัวแบะ
จริง ๆ แน่นอน

พี่ Zzz

‘มนุด จ้อ มนุดจูบราهن้อย’ มีละเมอดด้วย

ละเมอให้จูบไม่พอ ปากนี้ขยับยื่นเข้ามาแตะอยู่กับต้นคอเขา
ดันให้ลงไปนอนบนที่นอนก็ยังมาทำดันใส่ เอาหางเกี่ยวรัดคอเดว
เขาไว้ ส่งเสียงขู่ฟ่อออกมาเบา ๆ

งูผี!

ถ้าสิงโตไม่มีเรียนวันนี้ก็คงจะนอนให้มันลวนลาม นอนกอด
ได้ทั้งวันอยู่หรอก ฝ่ามือหนาเลื่อนเกาะหางที่เกี่ยวข้องออกจากเอว
แผ่วเบา เริ่มจะไม่เชื่อแล้วว่าสิ่งมีชีวิตบนตัวเขาคืองูเห่า จับขนาดนี้
ยังหลับเอาเป็นเอาตาย ขยับซุกไปที่กลุ่มผ้าห่มนุ่มไม่ต่างอะไรจาก
คนลักนิน

“มึงมันงูเอื้อ”

ขนาดว่าแล้วก็ยังมีแค่เสียงอู้อ้อลอดออกมา

ร่างสูงโปร่งยืนตัวขึ้นจากเตียง จัดการทำกิจวัตรประจำวันของ
ตัวเองจนเสร็จ และก็เหมือนกับเมื่อวาน พอเขาอาบน้ำเสร็จออกมา
จะต้องมีเพื่อนร่วมห้องตัวใหม่มาคอยเฝ้าตลอด

แต่บังเอิญวันนี้เขาหยิบเสื้อผ้าเข้าไปแต่งตัวเสร็จจากด้านใน
ไ้งูผีมันเลยส่งเสียงจิ้งจิ้งจี้หลังมาตอนที่เดินไปตรงหน้ากระจก
ตาสองข้างยังงุนงงจะปิดไม่ปิดอยู่เลย

คิดดูเถอะว่ามันเห็นขนาดไหน ขนาดวงก็ยังอดสำหรับลากร่าง
ตัวเองมายืนเฝ้าเขาอาบน้ำ

‘มนุดอะ’

หึ...มีทำเสียงงอนใส่

“อะไรมึง”

‘ทำไมไม่ออกมาใส่เสื้อผ้าข้างนอก’

“เรื่องของกู” อันนี้แค่แกล้งมันเล่น แต่ไอ้กูเอ๋อมันกลับงอนจริง สะบัดหน้าเลี้ยวหนีเขาไปนอนซุกสะอึกสะอื้นอยู่บนที่นอน ถ้าเป็นแรก ๆ เขาก็คงเชื่อแหละว่ามันร้องไห้จริง ๆ

แต่ตอนนี้นั่นใจว่ามันต้องแกล้งร้องไห้แน่ ๆ ทำเป็นมุดหนีไปในผ้าห่ม

เอ่อ หรือว่าครั้งนึงอนจริง ๆ วะ

แล้วคือเขาผิดใจไหมที่ไปแกล้งมัน

สิงโตเดินตามไปนั่งบนขอบเตียง ดึงผ้าห่มผืนหนาขึ้น กูเอ๋อมันมุดหนีเข้าไปใน ดึงผ้าห่มออกก็มุดไปได้หมดอน เอากับมันสิ เพิ่งจะรู้วันนี้ก็เหมือนกันว่ากูมันร้องไห้ได้จริงจิงขนาดนี้ ผ้าปูที่นอนขาวเปรอะเปื้อนน้ำตามันเป็นจุด ๆ

พานให้รู้สึกผิดไปอีก

“ร้องทำไม”

‘ฮึ อือออ ไม่ต้องมายุ่งกับเรา’

สะบัดหางไล่ก็มา...

สิงโตส่ายหัว ก็มมองนาฬิกาตรงข้อมือ ขนาดว่าตื่นเร็วแล้วก็เหมือนว่าวันนี้เขาจะเป็นคนสุดท้ายในกลุ่มเพื่อนที่ไปถึงมหา’ลัยอีกเช่นเคย แต่ถ้าให้นั่งงออยู่บนที่นอนต่อ คราวนี้รับรองได้เลยว่าสายแน่นอน

“กูจะไปเรียน”

‘ฮึ เราก็จะไปเหมือนกัน ไม่อยู่แล้วก็ได้’

พี่ว่าคนดูลอกตาขึ้น กอดอกจ้องสบกับดวงตากลมโตที่มอง
มา “จะตามไฉนนั้นไปหรือไง”

‘งูไหน อีก’

เอ้อแล้วยังความจำสั้นอีก

“งูที่จับมึงเมื่อวานไง” ตอบพลางหยิบกระเป๋าชิ้นพาดบ่า หัน
มองไฉนผู้พี่ที่โผล่หัวเล็กออกมาจากใต้หมอน “อยู่ในห้อง วันนี้เลิกดึก
แต่จะรีบกลับ ภูขอโทษที่แก้ง”

ก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมเขาถึงได้ยอมมันง่าย ๆ แบบนี้

‘ต้องทำตามที่เราขออย่างนึง’

สิงโตเล็กคิ้วขึ้น รู้สึกไม่ไวใจตรงหน้าเลย

“ขออะไร”

‘รับปากก่อน’

“เออ”

‘สามีขากา เดินทางปลอดภัยนะคะ’

:

นั่นไง...สิงโตถูกไฉนผู้พี่มันหลอกอีกแล้ว พอเขาจับปากน้ำตาก็
หยุดไหลทันทีราวกับสั่งได้ ทำเหมือนกับว่ามันไม่เคยร้องให้มาก่อน
ไม่เคยนอนเขามาก่อนในชีวิต เลื้อยมาพันท่อนแขน กดแนบปาก
เย็น ๆ ลงมาบนแก้มเขาเบา ๆ

จนได้สินะ...

19 : 23 น.

‘มั่วดตดตตต’

เปิดประตูกลับเข้ามา เสียงของงูเอ๋อก็ดังลั่นเข้ามาในหูเขา
ทันที ร่างไหลเทต ๆ ลงมาจากบันไดชั้นบนสุด ถ้าเป็นคนคงเจ็บ แต่

พอเป็นไอ้กูผี นอกจากจะไม่เจ็บแล้ว มันยังตั้งสติกลับมาลวนลาม
เขาต่อได้อีก

พันแข่งพันขาไม่หยุด

“กูร้อน ลงไปก่อน จะไปอาบน้ำ”

หงุดหงิดกับแดดร้อนๆ มาทั้งวัน ขออาบน้ำให้ชื่นใจหน่อย
เถอะ

‘ยังไม่ลืมที่เราขอใช้ไหม’

บุบผนพินเญหน้าขึ้นถามเขา

สิงโตพยักหน้าเบาๆ รับไป “ไม่ลืม เตี่ยวค่อยมากุย”

พอบอกแบบนี้มันก็ทำตัวว่าง่ายทันที หลบให้เขาเดินขึ้นห้อง
ไปอาบน้ำ ส่วนตัวเองก็เลื้อยไปซดพันอยู่ตรงขอบกลางหน้าต่าง เญ
มองท้องฟ้าไปเรื่อย เขาก็อยากจะถามเหมือนกันว่าดูอะไร แต่ขอ
อาบน้ำให้เสร็จก่อน แล้วค่อยออกมาคุยทีเดียว

เสียงประตูห้องน้ำปิดลง

กูเห่าแสงจันทร์หันมองก่อนจะกลับมาให้ความสนใจกับ
พระจันทร์กลมโตบนท้องฟ้าอีกรอบ

มนุษย์จะกล้าจูบเขาหรือเปล่า

ถ้าวันนี้ไม่ได้จูบ ต้องรอไปอีกนานแค่ไหน กว่าพระจันทร์จะ
เต็มดวงอีกรอบ

กูเห่าแสงจันทร์เลื้อยลงจากขอบบานหน้าต่าง พาร่างตัวเอง
ไปนอนชดอยู่บนเตียงเมื่อเสียงน้ำหยุดไหล รอไม่นานเจ้าของห้อง
ก็เดินออกมาในสภาพแต่งตัวเรียบร้อย เอาผ้าเช็ดตัวไปแขวนตาก

ปิดไฟ ล้มตัวลงบนเตียง เตรียมเข้านอน

นอน...

เตี่ยววว ยังนอนไม่ได้

‘ม่นู้ดดดดดด อย่าเพิ่งหลับนะ ฟังเราก่อน’
 สิงโตลืมหัดขึ้น ขยับลุกนั่งเมื่อเจ้าเงาะเห่าขนาดกลางเลื้อยทับขึ้น
 มาบนตัว ชูคอขึ้นจนใบหน้าน้ำมันอยู่ในระดับหน้าเขา
 ‘ที่เราขอ’
 “จำได้ ขออะไร”
 ‘ช่วยจูบเราหน่อยได้ไหม...’

ตามรักครั้งที่ 4

“จูบมึง?...”

สิงโตถึงกับนั่งเงิบไปสักระยะแล้วถึงจะเอ่ยถามไปคล้าย
ไม่แน่ใจว่าเมื่อกี้มันขอให้เขาจูบจริงหรือเปล่า

‘นะมุนุด วันนี้พระจันทร์เต็มดวง ถ้าเราได้จูบกับมุนุด เราจะ
กลายเป็นคน’ เจ้าขุนตัวรีบพูดอธิบาย สบตาเขาอย่างออกอ้อน
หัวคุณๆ เข้าที่ปลายคางแผ่วเบา

จูบแล้วกลายเป็นคน...

ไอ้กูเอื่อนี้มันดูการ์ตูนมากเกินไปหรือเปล่า

ก็อยากจะปฏิเสธแล้วได้ให้มันนอนอยู่หรงอก แต่พูดไปแล้ว
คำไหนก็ต้องคำนั้น ในเมื่อเขาบอกว่าให้มันขออะไรก็ได้ เขาก็ต้อง
ทำตามที่เขาขอแหละ ถึงจะรู้สึกแปลกๆ อยู่หน่อยที่ต้องมาจูบกับ
ก็เถอะ

แถมยังเป็นกูเห่าซะด้วย...

“เออ กูจะนั่งเฉยๆ แล้วมึงจะจูบก็จูบ กูให้ครั้งเดียว เข้าใจ

‘ใหม่’ เจ้าของห้องว่าเสียงดู ขยับเอนตัวขึ้นพิงกับหัวเตียง ปล่อยให้
งูเห่าที่ขอจูบขยับเลื้อยจัดทำทางให้ตัวเอง

ถ้าแม่กลับมาเห็นสภาพนี้คงได้ช็อกแน่ ๆ เพราะท่าทาง
เหมือนไอ้งูเอ๋อมันกำลังจะฉกเขามากกว่าจูบ

แล้วยังสันเป็นเจ้าเข้า

จะจูบเขามันต้องสันขนาดนั้นเลย

“เร็ว ๆ จะนอน” สิงโตเร้ง เปิดเปลือกตาขึ้นสบกับตากลม
สีแดงที่ขยับเข้ามาใกล้เรื่อย ๆ

ริมฝีปากเย็นเฉียบของงูบนटकแตะเข้ากับปากเขาแผ่วเบา
แตะค้างไว้ไม่กี่วินาทีก็ดึงออกไป กระพริบตาปริบ ๆ มองตัวเองเหมือน
กำลังสำรวจ ก็บอกแล้วไงว่ามันดูการ์ตูนมากไปหรือเปล่า เขาไม่ใช่
เจ้าชายใหม่ละ ถึงจะมาจูบแล้วทำให้งูกลายเป็นคนได้

‘ฮึก...’

นั่น ร้องให้อีกแล้ว

คราวนี้ไม่ได้แก้งด้วย

งูเอบนटकเขาทำคอตกลง หลับหูหลับตาปล่อน้ำตาหยด
เหมะมาบนทางเกงเขา ไม่พูดหรือเรียกร้องอะไรจากเขา มีแค่เสียง
สะอื้นดังลอดออกมาให้ได้ยิน

ได้ยินไปถึงก้อนเนื้อในอกข้างซ้าย

มือเรียวยาวเื้อมไปแตะบนใบหน้าเล็กของงูตรงหน้าเบา ๆ
เกลี่ยหยดน้ำตาออกจนหมด ถอนหายใจเมื่อนึกถึงสิ่งที่เขากำลังจะ
ทำต่อไปนี้ ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว ถือว่าแถมให้ก็แล้วกัน

เป็นเขาที่ก้มลงไปหา

แต่ริมฝีปากตัวเองเข้ากับปากของสัตว์เลือดเย็นบนटकเบา ๆ

ทุกอย่างรอบตัวนิ่งสนิท มีเพียง...

เสียงสะท้อน

ลมหายใจร้อนอุ่น

และแรงที่กดทับเขาลงมาจากด้านบนจนสิงโตแทบจะทรุด
หงายลงไปบนพื้นนอน

“มะ...มนุด” สิงโตเบิกตาก้างนั่ง จ้องมองใบหน้าซีดใกล้ที่ถูก
ล้อมกรอบเอาไว้ด้วยกลุ่มแพรวผมสีน้ำตาลสวย ตากลมสีน้ำตาลอม
แดงมองสบกับเขาที่ลากสายตาลงมาตามจมูกเล็กเชิตรัน รับกับกลีบ
ปากบางสีแดงจ๋อหลังจากเพ็งผละออกไปจากเขา

เอาจริงดิ

งูกลายเป็นคนเพราะจูบเนี่ยนะ...

เขาต้องฝันอยู่แน่ ๆ

จ้องมองลักพัก ร่างของงูที่เพ็งจะกลายเป็นคนก็ขยับ สันฟุบ
ลงมาใส่เขาที่รับเอาไว้ด้วยความตกใจ ลมหายใจเข้าออกร้อนฟ้าวที่
พ่นลงมานั้นบ่งบอกได้จริง ๆ ว่าเขาไม่ได้ฝัน...แต่นี้มันคือเรื่องจริง

“มนุด” เสียงเดียวกับตอนที่ยังเป็นงูพึมพำเรียกเขา เพียงแต่
มันไม่ใช่เสียงที่ดังก้องในหัวเขา แต่เป็นเสียงพูดที่ดังเข้ามาในหู เรียว
แขนเล็กกอดรัดแน่นอยู่รอบต้นคอพยายามพุงร่างตัวเองขึ้น

ตอนนั้นแหละที่เขาเพ็งจะรู้สึกแปลก ๆ ร่างกายของอีกฝ่ายที่
แนบเสียดสีมานั้นทั้งนุ่มลื่น จนเรียกสายตาเขาให้ก้มมอง แล้วก็
อยากจะทำตัวตัวเองขึ้นมาทันทีเมื่อสายตาปะทะกับแผ่นอกขาว
ไหล่งไปจนถึงหน้าท้องแบนเรียบไร้ส่วนเกิน

ดีที่ช่วงล่างแนบอยู่กับตัวเขา สิงโตเลยไม่เห็นอะไรไปมากกว่า
นี้

สิงโตค่อย ๆ เอื้อมไปดึงผ้าห่มตรงปลายเท้า จับคลี่ออก ก่อน
จะวางคลุมลงบนร่างกายที่เหมือนคนทุกอย่างของไอ้งูเอ๋อ

ก็คิดว่ามันน่ารักดี
 แต่ไม่ได้คิดว่าเป็นคนจะน่ารักขนาดนี้หรือเปล่านั้น
 กลายเป็นคนแบบนี้แล้วจะเลี้ยงเอาไว้อย่างไร ให้ซ่อนจากแม่
 คงซ่อนไม่ได้แน่ จะให้เอาไปปล่อยทิ้งที่อื่นก็คงจะไม่รอด ร่างกายที่
 เป็นคนแบบนี้ดูยังงัยกับอบบางกว่าตอนที่เป็นอย่าง
 อย่างน้อยเป็นนุก็ยังคงกัดได้
 แล้วนี่ยังงัย ยกมือต่อยเขาสักหมัด จะรู้สึกระคายเคืองผิว
 หรือเปล่าเถอะ
 “งูเอ๋อ”
 “...เรา เรา”
 แผ่นเสียงตกร่องหรือไง หรือว่ากำลังตกใจเพื่อเขาอยู่
 “มनुค เราเป็นคนแล้ว”
 “กูเห็นแล้ว” พอเขาตอบ ตากลมก็เลื่อนลงมาจ้องสบ ร่างใน
 ผ้าห่มตุ๊กตักไปมาคล้ายจะอึดอัด เขาเลยจำต้องปล่อยมือออกจาก
 ปมผ้า ปล่อยให้มันร่นกองลงไปอยู่ที่สะโพกขาว
 “แซน มनुคดูแซนเราสิ”
 ชูเข้ามาแทบจะฟาดหน้า สิ่งโตเอียงคอหลบ มองเจ้างูเอ๋อที่
 กำลังตื่นเต้นกับร่างกายใหม่ของตัวเอง
 “แล้วซาละ!”
 “ขามึงก็อยู่ข้างในงัย อยากเห็นก็ลุกไปยืนบนพื้น”
 ทำเป็นตื่นเต้นไปได้
 ...อ่า ลืมไปว่ามันเป็นนุที่เพิ่งจะเป็นคน ถ้าไม่ตื่นเต้นก็แปลก
 นะสิ
 “...ฮะ!”
 บอกให้ลุกก็ลุกพรวดไปทันที รวดเร็วจนเขาคว่าไว้ไม่ทัน ร่าง

ไว้เครื่องแต่งกายใด ๆ ร่วงกลิ้งลงไปบนพื้นดังตุบ สิ่งโตเต่งตัวขึ้น
ก้าวลงจากเตียง ก่อนจะยกมือขึ้นลูบไล้ความร้อนที่อยู่ในกาย

เวรเอ๊ย!

ทำไมงูกลายเป็นคนถึงไม่มีเสื้อผ้าบนตัววะ

แบบนี้มันลำบากเขาชัด ๆ

กลั่นใจย่อตัวลงไปข้าง ๆ ร่างที่ดูจะมีเนื้อหนัง ไม่ถึงกับอ้วน
หรืออวบ แต่ดูมีเนื้อให้บีบจับได้ถนัด ดูนุ่ม ๆ น่าลองกัด

เขาแค่เปรียบเปรยเฉย ๆ...

“เจ็บ...” ฝ่ามือขาวที่มีรอยแดงเลื่อนขึ้นไปตรงหน้าฟ้ว่าก
คนดูที่ยังคงนั่งเงียบ

สิ่งโตยื่นไปจับแฝวเบา ก้มลงเป่าเบา ๆ บนรอยแดง เหมือน
กับที่แม่ของเขาเคยทำตอนยังเด็ก ๆ มันก็หายจริง ๆ นะ ไม่ได้หาย
เจ็บ แต่ความรู้สึกกลัวหรืออะไรแย่ ๆ มันจะหายไป

“หายหรือยัง” เงยขึ้นถามนึ่ง

“จะ...เจ็บ อีก” ตากลมมีน้ำตาคลออยู่ แต่ไม่ได้ไหลลงมา มือ
ข้างหนึ่งจับบีบอยู่บนกล้ามเนื้อแขนเขา อีกข้างก็ยกชูอยู่ตรงหน้า
ราวกับจะฟ้องว่ามีคนทำให้เจ็บ

ก็ทำตัวเอง บอกให้ลูกก็ลูกไม่ดูอะไรเลย เชื่อมกับเป็นงูเอื้อ
นั่นแหละ

“รู้ มึงทำตัวเองไหม”

“สามี” พอถูกดุก็เอ่ยเรียก

“อะไร”

“...กล้ามเนื้อคลายอะ เราชอบ”

บทสนทนาที่ถูกเปลี่ยนกะทันหันทำเอานิ่งค้าง สิ่งโตเหลือบ
มองท่อนแขนด้านบนของตัวเองที่ถูกบีบถูกลูบเซ็ง ๆ ต่อให้จะกลายเป็น

เป็นคนหน้าตาน่ารักขนาดไหน นิสัยก็ยังคงเป็นไอ้ผู้ผิดตัวเดิมอยู่ดี
นั่นแหละ

เฮ้อออ

หน้ามันไม่มีใครเกิน!

พอไม่ว่า ชักจะเอาใหญ่ มีลูกไล่ลามมาถึงหน้าห้องเขา
ตากลมๆ เลื่อนสบขึ้นมา ก่อนจะส่งยิ้มที่สิงโตคิดว่าคงเป็นยิ้มที่
ไอ้ผู้ผิดเคยส่งให้เขาทุกวันตอนอยู่ในร่างงู

รอยยิ้มดีเนี่ยน

เนี่ยนลวนลามกู่เนี่ยแหละ

สิงโตทำหน้าที่เปื้อโลกขึ้นมาทันที

“จะหยุดดี ๆ หรือจะหยุดทั้งน้ำตา” เสียงดูว่านิ่ง ๆ จับล็อก
ข้อมือเล็กที่ตะอูบนหน้าท้อง แต่เหมือนจะไม่สะเทือนสมองเล็ก ๆ
ของงูในร่างคนตรงหน้าเลยแม้แต่นิดเดียว

“สามีซารา”

เกลียดเสียงแหลม ๆ แรด ๆ แบบนี้จริง ๆ

“นั่งเฉย ๆ จะไปหยิบเสื้อให้”

“เราต้องใส่เหรอ” ก้มมองร่างกายตัวเอง แล้วก็เงยขึ้นมาถาม
เขา ขาสองข้างขยับแยกออกจนสิงโตต้องเลื่อนสายตาทันไปทางอื่น
สุดท้ายใจเข้าลึก ๆ เมื่ออีกฝ่ายเริ่มหันไปสนใจร่างกายตัวเอง

“ทำไมเราไม่มีกิลล์มเนื้อแน่น ๆ แบบมนุดบ้างล่ะ” สงสัยแค่
เสียงไม่พอ มีขยับเข้ามาจับมือเขาไปวางบนหน้าท้องเนี่ยนของ
ตัวเองอีก “มนู้ดดดดดด มนุดลองจับสิ ไม่เหมือนของมนุดเลย”

สิงโตเหมือนกำลังจะบ้า

พ่นลมหายใจออกมา ก่อนจะชักมือกลับด้วยแรงที่มากพอจะ
ทำให้งูที่ยังไม่ชินกับร่างกายมนุษย์เซล้มตามมือเขามา เป็นเหตุให้

ต้องหันไปสอดมือรับร่างนั้นเอาไว้ ใบหน้าเล็กซุกแนบลงมาบน
แผ่นอกเต็มเปา

เปิดโอกาสให้คนในวงแขนตีมีนลวนลามร่างกายเขาอีกรอบ
ไถใบหน้าไปมาอยู่บนแผ่นอก สิงโตเริ่มรู้สึกได้ว่าอะไรที่ควร
จะสงบในตอนนี้นั้นกำลังจะตื่น เพราะไฉ่ฉู่ที่จับแน่นแต่นี้ไม่หยุด
ไม่หย่อนนี่ยะแหละ

“จ้อออ มนุช ขอเราชนหน้าท้องหน่อยนะ”

“ไม่ว่าง” ฝ่ายมีดยกดันใบหน้าที่กำลังจะแปะลงบนหน้าท้องมิด
ผลึกหายลงไปนั่งกองบนพื้น “มีงนี่มัน...หัดรักนวลสงวนตัวบ้างเป็น
ใหม่ นั้งเฉยๆ!” กำชับอีกรอบก่อนจะลุกตรงไปที่ตู้เสื้อผ้า

คิดว่ายังงี้ก็น่าจะใส่เสื้อเขาได้

ส่วนกางเกงในมีแพ็กที่ยังไม่ได้แกะอยู่ บังเอิญซื้อมาผิดไซส์
ตั้งนานแล้วด้วย คิดว่าไฉ่ฉู่เอ่อน่าจะใส่ได้นั้นแหละ กางเกงก็คู้ๆ
หาตัวเล็ก ๆ ที่เขาไม่ใส่แล้วออกมา

เดินกลับไปหาร่างที่นั้งนั่งเชื่อฟังคำสั่งอยู่บนพื้น

ตากลมดูตื่นเต้นกับเสื้อผ้าในมือเขา กลับตาปีตตอนที่เสื้อถูก
สวมใส่ทางหัว “ใส่แขนเข้ามาทางนี้” สิงโตจับแขนเสื้อขึ้น บอกให้
คนตรงหน้ายกมือใส่เข้ามาทั้งสองข้างจนเสร็จ

ทีนี้ก็กางเกงใน...

“นั่น...หวมวก”

“หวมวกบ้านมีงสิ...ลูก” ที่บอกให้ลูก เพราะยังงี้เสื้อเขามันก็
คลุมเลยสะโพกของงูมีมาอยู่แล้ว แต่ลืมนึกไปว่าถึงจะคลุมก็ไม่ได้
คลุมมิดขนาดจะปิดต้นขาขาว ๆ เลยแม้แต่นิด

แม่...ทำไมเขาต้องมาทำอะไรแบบนี้

เหมือนสอนลูกแต่งตัว ซึ่งถ้าสอนลูกจริง ๆ สิงโตคงไม่รู้สิ

ปั้นปูนขนาดนี้

“ยกขาขึ้น” รู้สึกตัวเองเริ่มคอแห้งขึ้นมา ปล่อยให้มีอนุ่มจับลงมานั่นแหละ ขยับปลายเท้ายกสอดเข้ามาในทางเกงตามที่เขาบอก พยายามไม่เหลือบตาขึ้นมองส่วนที่มันวับแวมให้เห็น

มันก็แค่รู้ที่กลายเป็นคน...อย่าหลงกลไอ้เงื่อนี่ อย่า...

ท่องบอกตัวเองในใจ สิ่งใดเองก็เคยลองกับผู้ชายมาแล้ว เพียงแต่ไม่ได้ชอบอะไรมากมาย เลือกได้ก็ขอเป็นผู้หญิงซะส่วนใหญ่ แต่พอมาเป็นร่างกายของงูตรงหน้า งูที่เพิ่งจะกลายมาเป็นคนหมดๆ เขากลับรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังมีความต้องการแปลกๆ

ใจเต้นแรง

สายตาจะละออกจากผิวขาวๆ ตรงหน้าก็ยากแสนยาก เหลือเกิน

กว่าจะใส่เสร็จครบทุกอย่าง เล่นเอากลั่นหายใจไปหลายรอบ ขอโทษทีเถอะ เขามันก็แค่ผู้ชายที่อยู่ในช่วงวัยที่ไวต่อความรู้สึกเป็นพิเศษหรือเปล่าวะ ปกติขนาดนี้ต้องได้แล้วนะ

สิงโตยัดตัวขึ้นยืน มองร่างที่สูงเทียมไหล่อย่างสำรวจ อยากจะถามจริงๆ ว่ามันอายุเท่าไร แต่ต่อให้ตอบก็คงเป็นอายุของงู ซึ่งเขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเทียบกับคนแล้วจะอายุเท่าไร

ไอ้เงื่อนี่เริ่มขยับ

เหมือนพยายามจะเดิน แต่คงไม่ชินกับขาเท่าไร ถึงได้เซเอียงจนเขาต้องเข้าไปปรับเอาไว้ ใบหน้าเนียนงยขึ้น ปากอ้มสีแดงคลี่ยิ้มบางๆ

“ขอบคุณนะสามี”

บ๊าบอ...

ขอบคุณเสร็จก็ดันตัวเองออก พยายามจะเดินอีกรอบ ซึ่ง

รอบนี้ดูจะทรงตัวได้ดีกว่าเดิม แต่ก็ยังไม่ถึงกับเดินคล่องเหมือนคนทั่วไป ก็ปกติมันเลื้อยเอา จะให้เดินแบบคนธรรมดาก็คงต้องใช้เวลาหน่อยนั่นแหละ

“พอแล้ว ขึ้นไปนอน ภูจะปิดไฟ” จะเที่ยงคืนอยู่แล้ว พรุ่งนี้มียืนเข้าด้วยต่างหาก เขาต้องเตรียมพรินต์อีก ต้องตื่นไปเข้ากว่าปกติ มามัวให้ภูฝึมนึกเดิน ก็ไม่ได้หลับได้นอนพอดี

“แต่...” ยังสนุกกับร่างกายตัวเองอยู่เลย

“จะดื้อกับภูหรือ” สิงโตแก้งงู

“ภรรยาไม่ดื้อกับสามีก็ได้”

เกลียด...

ไม่ได้เกลียดคำว่าภรรยาสามีอะไรนี่หรอก เกลียดที่ภูเอ๋อมนเนียนมาเกาะแขนเขา ดึงลงเพื่อจะกดจมูกหอมลงมาบนแก้ม แล้วรีบมุดหายเข้าไปใต้ผ้าห่มก่อนที่จะเขาจะทันได้นี้แหละ

“ไอ้ภูผี...” เสียงพึมพำดุแผ่วเบา สิงโตยกมือลูบแก้มตัวเอง หันเดินไปปิดไฟในห้อง แล้วเดินกลับมานอน และก็จะปกติทุกครั้ง คืออีกชีวิตหนึ่งบนเตียงจะต้องพาตัวเองมานอนก่ายบนตัวเขา

แรก ๆ ที่ไม่บ่นเพราะมันเป็นงู

แต่ตอนนี้เป็นคน คนที่มีร่างกายนุ่มนวล ชวนให้รู้สึกอยากทำอะไรไม่ดีด้วย เข้าใจเขาซะใหม่

นี่แค่พูดให้เห็นภาพเฉย ๆ เขาไม่ได้ความต้องการสูงขนาดนั้นหรอก แต่มันก็ต้องมีบ้างแหละ ยิ่งกับไอ้ภูขี้นี้ด้วยแบบนี้ด้วยแล้ว

ดูดี...

ขนาดเป็นคนแล้วก็ยังไม่วายจะนอนซุกซบกับหน้าท้องเขา

ถ้าแม่มาเห็นคงได้ช็อกแน่ ๆ

คิดหนักเหมือนกันว่าเขาจะบอกกับแม่เรื่องนี้ยังดี จะให้

บอกว่าเมื่อกี้ไม่ใช่เรื่อง แพนยังไม่เคยบอกว่ามีเลย แต่จะให้เล่าไปตรงๆ ตั้งแต่แรกมันก็จะดูเชื่อยากไปหรือเปล่า งูที่กลายเป็นคน เพราะถูกเขาจับ

ถ้าเป็นเขามีใครมาเล่าให้ฟังก็ยังไม่อยากจะเชื่อเลย

“จ้อออ สามี...”

มีละเมอ

กอดเอวเขาแน่น

สิงโตถอนหายใจอีกรอบ เลื่อนมือไปดึงร่างที่นอนซุกอยู่ตรงหน้าห้องขึ้นมา อย่างน้อยให้มันซุกมาตรงอกหรือตรงต้นคอเขาก็ยังดีกว่าซุกจุดอันตรายแบบนั้น

ไม่งั้นคืนนี้คงไม่ได้หลับได้นอนแน่ๆ

แค่คิดว่าต้องรับมือกับสกิลความยั่ว ความเอื้อของไอ้งูในร่างคนนี่ไปอีกนาน สิงโตก็เริ่มรู้สึกปวดหัวขึ้นมานิดๆ แล้ว

หวังว่าตัวเองจะทนได้จนกว่าไอ้งูนี้มันจะไปจากเขา...

ตามรักครั้งที่ 5

“น้ำ~ มนุณะ นะๆ นะคะสามี ขอชี้แค่ครั้งเดียว สัญญาว่าจะไม่ดื้อ ไม่ชน ไม่หนีตามงูตัวไหนไปเลย”

ตาคมปรายมองเจ้าของเสียงออดอ้อนๆ ขณะที่มือกำลังขยับแปรงทำความสะอาดไปทั่วทั้งช่องปาก กล้ามแขนเปลี่ยนแปล่าอีกข้างถูกจับเขย่าไปมา เพราะงูในร่างคนที่อยากจะชี้หลังเขาให้ได้ตั้งแต่เช้า ไม่รู้จะอะไรนักหนา เล่นเดินตาม เดินอ้อนไปทั่วทุกมุมห้อง ถึงขนาดจะตามเข้ามาในห้องน้ำตอนเขากำลังจะทำธุระส่วนตัว ไม่รู้จะด่าไฉนอ้อนนี่ยังงี้ดี

ยิ่งนั่งใส่ก็ยิ่งอ้อน ยิ่งกอดพาตัวเองเข้ามาใกล้ สิ่งใดกลอกตาขึ้นมองเพดานห้องน้ำสีครีมอย่างอ่อนใจ ก่อนจะย่อตัวลงต่ำ ปล่อยให้ร่างเล็กของไฉนส่งเสียงหัวเราะใส กอดโอบรอบคอเขาถึบตัวเองขึ้นมาจนหน้าเขาแทบจะพุ่งไปฟาดกับกระจก

ไฉน!

สิ่งใดวางแปรงในมือลง ล้างหน้าบ้วนปากเรียบร้อย เงยขึ้น

มาเจอกับนายนั้ตาทรงกลมสวยของคนบนแผ่นหลัง “จะลงหรือยัง” ถามไปนึ่งๆ มือขยับไปสอดประคองที่ได้ดันขานุ่มมือ

นุ่ม...นุ่มจริง ๆ นุ่มแบบน่าบิบน่าขยำ มันคงให้ความรู้สึกเพลินมือไม่น้อยเลย

“ไม่เอา” แต่ถามว่าจะลงหรือยัง...จำเป็นต้องรัดคอเขาแน่นจนหายใจแทบไม่ออกเลยหรอ

“เออๆ ไม่ลงก็ไม่ลงดิวะ จะฆ่ากูหรือไง” แต่ให้มือเล็กคลายออก หันเดินออกมาจากห้องน้ำด้วยสภาพที่มีงูในร่างคนเกาะห้อยเป็นลิงอยู่บนหลัง แล้วนิสัยไ้งูผี ถ้าไม่หาเรื่องลวนลามเขาก็ไม่ใช่มันไ้

สิงโตก้มมองฝ่ามือที่วางแปะอยู่บนแผ่นอกเรียบ

ตอนแรกก็แค่วางเหมือนไม่ได้ตั้งใจ แต่พอมือเล็กขยับบิเบาๆ สิงโตถึงได้ตวัดสายตาขึ้นไปดูๆ “มือมึง...วางเฉยๆ”

“ขอหน่อยไ้ไม่ได้หรอ”

“ไม่”

“สามิขารา”

“ถ้าไม่หุบปากแล้วเอามือมึงออกไป...กูจับมึงทำเมียจริงๆ ไ้”

แน่นอนว่าเขาแค่ขู่มัน

แต่เหมือนจะเลือกขู่ผิดเรื่อง...จากสายตาเป็นประกายของไ้งูผีบนหลังเขา

“เป็น! ให้เราถอดเสื้อเลยไหมสามิ...”

:

ใกล้แล้วแหละ

ใกล้จะเป็นบ้าไปแล้วจริง ๆ ไ้นั่นแหละเขา

ตบ!

เบาะที่นอนนุ่มยุบลงห่อรับร่างบนแผ่นหลังที่ถูกจับเหวี่ยงลง
ไป สิงโตขี้นัว ถลึงตาดูๆ เมื่อไถ้เอ่อท่าท่าจะลุกขึ้นมาอีกรอบ มอง
ออกไปนอกบานหน้าต่างก็เห็นว่าท้องฟ้ายังคงมืดแสง วันนี้อากาศ
เร็วกว่าปกติ อย่างที่บอกไปตั้งแต่เมื่อคืนว่าต้องรีบไปเตรียมตัวเรื่อง
งานที่จะต้องพรุ่งนี้

“จ้อ สามี”

“นอน! พุดแล้วนะว่าจะไม่ดื้อ ไม่ชน ไม่ไปไหน...ถ้ามีงูลง
มาอีกรอบงูจับมึงหักขาทิ้งแน่” เริ่มจะหงุดหงิดขึ้นมานิดๆ ปกติเขา
ก็เป็นคนโลกส่วนตัวสูงพอสมควรอยู่แล้ว นอกจากเพื่อนๆ สิงโตก็
ไม่ค่อยจะให้ใครเข้าถึงตัวสักเท่าไร ทุกคนที่เข้ามาจะรู้ตัวดีว่ากับ
ตัวเขา ควรอยู่ในระยะไหน

แล้วไถ้เอ่อนี้มันเป็นใคร ทั้งดูทั้งเตือนก็ยังไม่หยุด

อยากมีมากหรือโงะผัวเนี่ย

เดี๋ยวก็ได้มีสมใจหรอก แม่...แล้วสรุปเขากำลังหงุดหงิดเรื่อง
ไหนอยู่เนี่ย!

ตาลมมองตามเจ้าของห้องที่ทำหน้าดูๆ เดินขยี้หัวตัวเอง
หายเข้าไปอาบน้ำ ไม่รู้ว่าไปทำอะไรให้มนุษย์โกรธ ถึงได้มองเขาด้วย
แวต่าน่ากลัวแบบนั้น แม้ไม่อยากบอกเลยก็เถอะว่าเขาเองก็ไม่ได้
สนใจจะมองดาเรียวคู่คุณั้นเท่าไร เพราะเขาแต่จ้องมองกล้ำมอก
ไล่ลงมาจากก้อนเนื้อหูก้อนที่เรียงตัวกันสวยของสามีอยู่

ไม่เหมือนเขาที่มีแต่พุง คูสิ...สงสัยช่วงนี้จะกินเยอะเกินไป
แล้วละ

คงต้องลดน้ำหนัก

ถึงว่าทำไมรอบที่แล้วมีงูมาตามจับเขาแค่ตัวเดียว ต้องเป็น

เพราะว่าเขาอ้วนขึ้นแน่ๆ

นอนพลิกไปมาอยู่บนที่นอนนุ่ม ปากเล็กๆ อ้าหาออกมา
หวิวใหญ่ ดวงตาตลกปรือมองประตูห้องน้ำที่ถูกเปิด พร้อมกับสติ
ที่เริ่มจะล่องลอยไปสู่ความฝัน

สิงโตยกผ้าขึ้นซับน้ำบนเส้นผม เหลือบมองงูบนเตียงที่หลับ
เจียบ เวลามันหลับก็สงบน่ารักเข้ากับหน้าตามันอยู่หรอก แต่ทำไม
พอตื่นถึงได้ทั้งชนทั้งตีมันได้ขนาดนั้นก็ไม่รู้ ที่ว่าชนเนีย ไม่ได้ชนใน
ความหมายที่เอาไว้ว่าเด็กนะ

ชนแบบผู้ใหญ่ มือไม้ยังไม่นิ่ง หาเรื่องปลุกอารมณ์เขาตลอด
เวลาเนียแหละ

เลิกสนใจร่างบนเตียงหันกลับมาแต่งตัวจนเรียบร้อย สิงโต
เดินวนกลับไปหาที่นอนอีกรอบ เอื้อมมือดึงผ้าห่มตรงปลายข้อเท้า
ขวขึ้นคลุมคนหลับทั้งร่าง

“สามิ~ จะไปแล้วเหอ”

“เออ จะไปแล้ว”

ทำท่าจะลุกขึ้น แต่ก็ถูกรั้งชายเสื้อเอาไว้อีก เลยจำต้องนั่งลง
อีกรอบ ปล่อยให้เจ้าของใบหน้าที่ง่วงงุนเลื้อยพาร่างตัวเองขึ้นมา
กอดขบที่แผ่นหลัง ส่งเสียงอื้ออืดออกมา

“หอมเราหน่อย”

“หอมทำเหี้ยอะไร ลงไปนอนดิ”

“ก็สามิต้องไปเรียน หอมภรรยาหน่อยสิ จะได้โชคดี เห็นมนุด
คู่อื่นเขาทำกัน”

...มันเกี้ยวเหอวะ

“อย่าเพ้อเจ้อ นอนดิ” หิวก็ลงไปหาอะไรกินในตู้เย็น” บอก
ไปก็เพ็งจะเอะใจ “มึงรู้จักตู้เย็นใช่ไหม...”

ขนาดกางเกงในยังบอกว่าเป็นหมวก ไม่ไว้ใจมันเลยจริง ๆ

“รู้จัก...เห็นแบบนี้เราก็คเคยเข้าบ้านมนุษย์มาเยอะแล้วนะ”

“เออ” เอากับมันสิ...รู้จักตุ้ยเย็น แต่เสื้อไม่รู้จักกางเกงใน แต่ก็ไม่แปลกหรอกมั้ง งูมันไม่ต้องมาใส่อะไรแบบนี้ “ลงไป ภูเขาไปเรียนแล้ว ไหนบอกไม่ได้อะไร”

ยกคำที่ไฉ่ฝูบอกเขาตอนอ่อนซี่หลังมาอ้าง ซึ่งก็ได้ผล ไฉ่ฝูผีที่แปะอยู่บนหลังทั้งตัวลงไปนอนต่อบนเตียงทันที กระพริบทำตาใส่เขาปริบ ๆ

มีกัวกมือเรียกให้กัมลงไปหาด้วย

รู้แหละว่าไฉ่ฝูนี้มันต้องมีแผนอะไรในใจ แต่ก็ยังกัมลงไป เบื่อจะรำคาญสายตาอ่อน ๆ นั้น

จ๊ิบ!

อืม...ก็ไม่ผิดจากที่คิดไว้เท่าไร

“พอใจมึงแล้วใช่ไหม”

“ตั้งใจเรียนนะสามี”

“เออ”

“จื่อ คนอะไรพูดเออยังหล่อเลยอะ ชอบบบบ”

เฮ้อ...เอาที่มึงสบายใจเลยเถอะ

ชั่วโมงในการนำเสนองานผ่านพ้นไปได้ด้วยดี ต้องบอกว่าเกินคาดมาก ๆ อาจารย์พูดชมกลุ่มพวกเขาแทบจะไม่หยุด ทั้งด้านเนื้อหา ข้อมูลความรู้ที่นอกเหนือจากข้อมูลบนหน้าจอ แล้วยังจะวิธีการพูดที่ดึงเอาความสนใจของนักศึกษาเกือบร้อยชีวิตเอาไว้ได้อย่างอยู่หมัด

ก็ต้องยกความดีความชอบให้แก่คุณหัวหน้ากลุ่มพวกเขาละ

สิงโตมันเล่นนัดเพื่อนมาเตรียมตัวแต่เช้า แบ่งหน้าที่ให้ไปหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องนำเสนอ ทั้งในด้านทฤษฎีและปฏิบัติ ถ้าเกิดว่างานมันไม่ออกมาดีมากถึงมากที่สุดแบบนี้ ก็คงจะน่าแปลกใจแล้วละ

“โคตรโหล่ ตอนพูดมีอากุศลันมากเลยนะเว้ย อาจารย์ก็จ้องเอาๆ ดินะที่ไอ้สิงมันคอยช่วยพูดเสริม พูดอธิบายช่วยไว้ ไม่งั้นกูต้องทำให้งานแย่งแน่ๆ” ทานซุนทั้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้ปูนได้ต้นไม้ ถอนหายใจโผล่อกเมื่อนึกถึงงานนำเสนอที่เพิ่งจะผ่านไป

เพราะมีไอ้สิงนี่แหละ งานถึงได้ออกมาดีขนาดนี้ แล้วยังจะแมงมุมอีก สองคนนี้อยู่กลุ่มเดียวกันที่ไร ก็ไม่ต้องพูดถึงเรื่องคุณภาพงาน อาจารย์นี่นั่งยิ้มแล้วยิ้มอีก ชมตั้งแต่เริ่มยันจบว่าหาข้อมูลมาดี นำเสนอได้น่าสนใจ ลูกรักอาจารย์เขาเลยละไอ้สิงโตเนี่ย

“มึงก็ทำดีแล้ว กูแค่ช่วยเสริม” สิงโตไหวไหล่เบาๆ

“เออนั่นแหละ เพื่อนรักกก” ทำตัวเฉื่อยเป็นไอ้ผู้ผีที่บ้านเขาอีกตัวหนึ่งแล้ว พูดถึงงู วันนี้เลิกเที่ยงเพราะตอนบ่ายอาจารย์ไม่อยู่ สิงโตคิดว่าจะกลับเลย ยกเลิกนัดที่จะไปกินข้าวร้านประจำกับเพื่อนไปก่อน เพราะไม่รู้ว่าไอ้ผู้ผีบ้านมันรู้จักตู้เย็นจริง ๆ หรือเปล่า

กลัวว่าจะอดตายคาบ้านไปก่อน

ระหว่างทางกลับค่อยแวะเซเวนซี้อขนม ซื้อของกินเข้าไปให้ แต่ไม่รู้ว่าจะกินอะไรแบบนี้เป็นหรือเปล่า นั่นสิงโตก็ลืมหืมคิดไปเหมือนกัน บอกให้มันหาอะไรกินในตู้เย็น แล้วงูมันกินของที่คนกินได้เหวอ ถึงตอนนี้ไอ้ผู้ผีมันจะกลายเป็นคนไปแล้วก็เถอะ

“ไปกินข้าวกัน” ไอ้เจลเอ๋ยชวนขณะที่เขากำลังคิดว่าจะเอายังไงต่อดี

ถ้าไปต่อ...ก็เกิดจะรู้สึกห่วงไอ้ผู้ผีที่บ้านขึ้นมา

เฮ้อ! ทำไมกูเหมือนมีลูกเลยวะ...

คิด ๆ แล้วก็คงไม่ไป...“กูว่าจะกลับแล้ววะ”

“เฮ้อ! ทำไมวะ ไปด้วยกันดิ” ไอ้ท่านขุนเดินมาใกล้ หรีตามองเขาเหมือนจับผิด “แน่ะ รีบกลับบ้านแบบนี้ จะไปกกเมียเหรวะ บอกกومانะเว้ย นี่มีเมียแล้วไม่บอกเพื่อนเหรวะ!”

“อะไรมึง ถอยเลย” ท่อนแขนผลัดคันร่างเพื่อนตัวเองออก “อยู่กับพวกมึงก็ปวดหัวแล้ว กูไม่หาเมียเพิ่มความปวดหัวให้ตัวเองแน่ ๆ”

“อย่าให้เห็นว่ามีเมื่อก่อนพวกกู” ไอ้หน้าเหวี่ยงแววบ้าง ดีที่สิงโตวัดสายตาไปดูเพื่อนสนิทผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มได้ทัน อีกฝ่ายถึงได้ยกมือปิดปาก ทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ใส่เขา

ไอ้พวกนี้ทำไมถึงรู้นายเรื่องเมียเขากันจังก็ไม่รู้

แล้วพูดถึงเมีย...ทำไมเขาต้องนึกไปถึงไอ้งูผีที่บ้านด้วย

“เออ มีเมื่อไหร่ก็เห็นเอง” บอกปิด ๆ ไปดีกว่ากระเป๋าชิ้นมาสะพาย วันนี้เขาเอารถมาไม่ถึงยี่สิบนาทีกี่คงถึงบ้าน “กูกลับแล้ว”

ยกนาฬิกาดูอีกรอบ ตอนนี้ก็เกือบจะบ่ายโมงแล้ว

กลุ่มพี่วักแยกย้ายกันตรงหน้าตึก สิงโตแยกไปที่ลานจอดรถมอเตอร์ไซด์ ล้วงหยิบกุญแจรถที่อยู่ในกระเป๋ากางเกงอย่างยากลำบาก ไม่ทันระวังเด็กสาวรุ่นน้องที่เดินสวนมา

ตูบ!

อีกฝ่ายตัวเล็กกว่า พอชนก็เลยเซล้มไปเลย สิงโตเองก็คว้าเอาไว้ไม่ทัน

แว่นตาทรงกลมร่วงกระเด็นไปบนพื้น

รุ่นน้องคนนั้นรีบเงยหน้าขึ้น ยกมือไหว้ขอโทษเขา “ขอโทษค่ะพี่ หนูไม่ได้ตั้งใจ ขอโทษนะคะ”

ท่าทางแบบนั้นมันดูน่ารำคาญ สິงโตส่ายหัว ย่อตัวลงเก็บแว่นตา
ที่หล่นอยู่ยื่นไปให้เด็กตรงหน้า เอื้อมไปคว้ากระเป๋าที่ตกอยู่ข้างๆ
มาให้ด้วย เขาก็ผิดเหมือนกันที่เดินไม่ดูทาง ไม่เห็นต้องขอโทษ
ขนาดนั้น

“เจ็บตรงไหนไหม” เสียงทุ้มปนคำถาม เลื่อนสายตาสังเกตทั่ว
ร่างรุ่นน้องสาวตรงหน้า “ลูกไหวหรือเปล่า”

“ไหวคะ พี่ไม่ต้อง...หนูเองก็ได้”

สิงโตกวาดมองอีกรอบ ผิวขาวๆ มีรอยแผลเล็กน้อย แต่ดู
เหมือนจะไม่ใช่อะไรมาจริงจัง

“ลูกได้ก็ลูก”

“ขอโทษจริง ๆ นะคะ หนูมัวแต่ก้มอ่านซีที” รุ่นน้องคณะ
เดียวกันยกมือไหว้ขอโทษอีกรอบ ตอนแรกก็ไม่แน่ใจ แต่พอเห็น
เกียร์ที่ห้อยคล้องอยู่บนข้อมือถึงได้รู้

สัญลักษณ์ของเด็กวิศวะ

“ไม่เป็นไร”

“ชะ ขอขอบคุณค่ะ เอ่อ หนูไปก่อนนะคะ” สิงโตมองรุ่นน้อง
ตรงหน้าที่พูดจาตะกุกตะกัก ใบหน้ารูปไข่เรียวสวยประดับย้อมบาง ๆ
มีสีแดงแดงแต่มีอยู่ที่แก้มขาว ๆ สองข้าง

ก็ดูน่ารักดี...

“คือ...หลบหนูหน่อยได้ไหมคะ” กลั้นใจบอกไปเสียงสั่น อดีต
พี่ว่าคนดูไม่ได้ดูน่ากลัวเท่ากับตอนมีกิจกรรมเชียร์ ตอนแรกก็
แอบ ๆ กลัว แต่เมื่อก็เหมือนพี่เขาจะยิ้มออกมานิด ๆ ถึงจะแค
นิดเดียวแต่ก็หายกลัวขึ้นมาบ้าง

สิงโตขยับหลบ ยื่นมือไปปิดเศษฝุ่นบนกลุ่มผมสีน้ำตาลแดง
จากการทำสีผมเบา

“ชะขอบคุณค่ะ” พี่สิงโตกำลังทำให้เธอเงิน ไม่คิดว่าชีวิตเธอจะมีโอกาสได้พูดคุยกับพี่ว่ากคนดังของมหา’ลัย ผู้ชายที่ผู้หญิงหลาย ๆ คนชอบ แต่สำหรับเธอพี่เขาอยู่ไกลเกินไป เลยไม่คิดว่าจะมีโอกาสได้ใกล้ชิดแบบนี้

“อ้อ เดี๋ยวดี ๆ มองทางบ้าง” สิงโตกล่าวเตือนไปนิ่ง ๆ เมื่อพี่เขาเองก็ผิด แต่น้องบอกเองว่ามัวแต่ก้มอ่านซีทอยู่ มันอันตรายเกินไปที่จะมัวเดินไปอ่านไปแบบนี้ ไม่ชนเขาเดียวกับไปชนคนอื่น

“ค่ะ ๆ”

ท่าทางเว้นระยะห่างจากเขาน้อย ๆ มันก็ทำให้สิงโตรู้สึกดีแปลก ๆ

มองตามแผ่นหลังเล็กในชุดนักศึกษาที่เดินห่างออกไป ก่อนจะหันกลับมาหารถมอเตอร์ไซด์ของเขาที่จอดอยู่ไม่ไกล สิงโตเดินตรงเข้าไป ขยับขาขึ้นคร่อมเอาไว้พวงสตาร์ทเครื่องขับออกจากที่จอดรถ

แวะซื้อของตามที่เคยคิดไว้ก่อนจะกลับถึงบ้าน

ประตูรั้วถูกล็อก สิงโตเดินหิ้วถุงเซเว่นเข้ามาในบ้านเงียบ บนโต๊ะสะอาดเอี่ยมบ่งบอกว่าคนที่บ้านคงไม่ได้ลงมาหาอะไรกินอย่างที่เขາบอกไว้ เปิดตู้เย็นดู ข้าวของทุกอย่างก็ยังคงอยู่ครบเหมือนเดิม

วางของลงบนโต๊ะ ร่างสูงในชุดช็อปหันหลังเดินขึ้นไปตามขั้นบันไดจนถึงหน้าห้อง ปิดลูกบิดเพื่อเปิดประตู

ได้ยินเสียงจิ้งจั่งดังลอดออกมา เหมือนคุยคนเดียวอยู่ หรืออาจจะกำลังเถียงกับเสื้อเชิ้ตสีขาวของเขาที่อีกฝ่ายหยิบออกมาใส่ เนื้อผ้าแนบติดไปกับผิวเนื้อสีขาวอมชมพูของงูในร่างคนที่คล้ายจะเพ่งอาบน้ำเสร็จแต่ไม่ได้เช็ดตัว

ดูจะไม่ได้เปียกมาก

แต่ก็แนบให้เห็นสะโพกและบั้นท้ายกลมกลึงที่ขยับไปมาเมื่อ
เจ้าตัวกระทืบเท้าขัดใจ

“ทำไมใส่ไม่ได้!”

ความรู้สึกสิงโตตอนนี้น่าคงเหมือนคนขาดน้ำ คอแห้งผากตั้งแต่
จ้องมองเนื้อตัวขาว ๆ นั้น ขนาดว่าละความสนใจแล้ว สมองก็ยังไม
หยุดคิด พ่นลมหายใจออกซ้ำ ๆ ก่อนจะเดินเข้าไปหาร่างตรงหน้า

“ทำอะไร”

“อะ! มนุดด เราใส่เสื้อไม่เป็น” ได้ยินเสียงเขาเข้าหน่วย ใ
งูฝึกี่สะดุ้งเฮือก รีบหันกลับมาเบะปาก ชี้นิ้วกระดุมเสื้อที่มันติดมั่ว
ให้เขาดู

อยากจะว่าที่มันเอาเสื้อเขามาใส่ แต่พอเห็นแล้ว มันก็เหมาะ
กันดีกับร่างตรงหน้า ยกให้ไปสักตัวคงไม่เป็นอะไรหรอก ไม่ใช่แค่เสื้อ
กลืนสบูเขาบนร่างของไอ้ภูผีนี้ก็หอมดีเหมือนกันด้วย

“อยู่เฉย ๆ...” กำชับดู ๆ ขยับเข้าไปเกาะกระดุมติดให้ใหม่จน
หมด

“จ้อออ”

“ติดแบบนี้ หัดจำบ้าง”

“ขอบคุณนะมนุด” พอเขาติดให้เสร็จ งูเอ๋อมันก็ขยับไปนั่งกอง
อยู่บนเตียง ก็มองกระดุมเสื้อที่ถูกติดเรียบร้อยพลางเอ่ยขอบคุณ
“เออ”

ที่ว่ากคนดูหันหลังตรงไปที่ตู้เสื้อผ้า คู้ยหากางเกงในกับ
กางเกงของเขาที่อีกฝ่ายพอจะใส่ได้ หาสักพิกก็เจอกองผ้าเก่า ๆ ที่
อยู่เกือบด้านในสุด สิงโตเอื้อมมือเข้าไปหยิบออกมา เลือกมาสอง
สามตัว

หันหลังมาทำท่าจะเอ่ยเรียก แต่ก็สั่นนึ้กับภาพตรงหน้า

เขาเรียวขาวทั้งสองข้างแยกออกจากกัน ขณะที่เจ้าของร่างกำลังก้มหน้าวุ่นวายกับกระดุมที่เขาเพิ่งจะติดให้ แต่ตอนนี้ถูกปลดลงไปที่เม็ด สาบเสื้อแหวกออกตกลงไปฝั่งหนึ่งโชว์ช่วงไหล่ขาวเนียน ไล่มาจนถึงแผ่นอกขาวที่มีจุดสีชมพูประดับอยู่

อีก!

แล้วเหมือนไอ้ผู้จะรู้ว่ามันทำอะไรอยู่ ใบหน้าเล็กๆ เงย ขึ้นมาหาเขา ขยับปลายนิ้วตัวลงมาตามแนวกระดุมเสื้อที่แหวกออกซ้ำๆ

“มनुด...เราทำหลุดอีกแล้วอะ”

หลุด นี่มันบอกเขาว่าทำหลุด ถ้าตั้งใจนี้ไม่แกะออกหมดเลย หรือไง

แม่ง ขี้ขี้วอะไรขนาดนี้วะ

...มึงหายใจเข้าลึกๆ เดียวนี้เลยนะสิงโต